

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 25.5.2016
COM(2016) 287 final

2016/0151 (COD)

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

de modificare a Directivei 2010/13/UE privind coordonarea anumitor dispoziții stabilite prin acte cu putere de lege sau acte administrative în cadrul statelor membre cu privire la furnizarea de servicii mass-media audiovizuale având în vedere evoluția realităților pieței

(Text cu relevanță pentru SEE)

{SWD(2016) 168 final}

{SWD(2016) 169 final}

{SWD(2016) 170 final}

{SWD(2016) 171 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

• Motivele și obiectivele propunerii

Peisajul mediatic audiovizual se schimbă într-un ritm rapid, ca urmare a gradului tot mai ridicat de convergență între televiziune și serviciile distribuite prin intermediul internetului. Consumatorii accesează din ce în ce mai mult conținutul la cerere prin intermediul televizoarelor inteligente/conectate și al dispozitivelor portabile. Consumatorii tineri, în special, vizionează materiale video, inclusiv conținut generat de utilizatori, pe internet. În UE, radiodifuziunea tradițională rămâne puternică în ceea ce privește audiența, veniturile din publicitate și investițiile în conținut (aproximativ 30 % din venituri). Cu toate acestea, apar noi modele de afaceri. Radiodifuzorii își extind activitățile online și noii actori care oferă conținut audiovizual prin intermediul internetului (de exemplu, furnizorii de servicii video la cerere și platformele de partajare a materialelor video) sunt din ce în ce mai puternici și concurează pentru același public. Cu toate acestea, transmisiile de televiziune, serviciile video la cerere și conținutul generat de utilizatori fac obiectul unor norme diferite și al unor niveluri diverse de protecție a consumatorilor.

Strategia privind piața unică digitală pentru Europa¹ solicită modernizarea Directivei serviciilor mass-media audiovizuale (DSMAV)² în vederea reflectării acestor evoluții în materie de piață, consum și tehnologie. Strategia impune Comisiei să pună accentul pe domeniul de aplicare al DSMAV și pe natura normelor aplicabile tuturor actorilor de pe piață³ (în special a celor privind promovarea operelor europene⁴), pe protecția minorilor și pe normele în materie de publicitate.

În temeiul acestui angajament și în conformitate cu cerințele privind „o mai bună reglementare”⁵, Comisia a efectuat o evaluare *ex post* (denumită, de asemenea, „REFIT”). Aceasta a evaluat eficacitatea, eficiența, relevanța, coerența și valoarea adăugată la nivelul UE a DSMAV și a evidențiat domeniile în care există potențial de simplificare, fără a submina obiectivele DSMAV.

• Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică

Directiva 89/552/CEE a Consiliului, astfel cum a fost modificată prin Directivele 97/36/CE și 2007/65/CE și codificată în Directiva 2010/13/UE (DSMAV), cuprinde norme atât privind „transmisiile de televiziune”, cât și privind serviciile mass-media audiovizuale la cerere. Prezenta propunere ia în considerare evoluțiile survenite în peisajul audiovizual de la ultima

¹ Comunicarea Comisiei „O strategie privind piața unică digitală pentru Europa”, 6 mai 2015, COM(2015) 192 final, <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/PDF/?uri=CELEX:52015DC0192&qid=1463295687964&from=RO>.

² Directiva 2010/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 10 martie 2010 privind coordonarea anumitor dispoziții stabilite prin acte cu putere de lege sau acte administrative în cadrul statelor membre cu privire la furnizarea de servicii mass-media audiovizuale (Directiva serviciilor mass-media audiovizuale).

³ Mai precis, Strategia privind piața unică digitală menționează următoarele: „Comisia va examina dacă este necesară adaptarea sistemului actual de norme care se aplică serviciilor de radiodifuziune și celor la cerere. Comisia va analiza, de asemenea, dacă domeniul de aplicare actual sau normele ar trebui extinse pentru a include atât noi actori și servicii care în prezent nu sunt considerate servicii mass-media audiovizuale în temeiul directivei, și/sau furnizori care nu intră în domeniul său geografic de aplicare.”

⁴ Strategia privind piața unică digitală menționează, totodată, următoarele: „Comisia va elabora, de asemenea, măsuri de promovare a unor cataloage de opere europene în cadrul platformelor «video la cerere»”.

⁵ Evaluarea DSMAV în cadrul REFIT este anunțată în documentul de lucru al serviciilor Comisiei intitulat „REFIT: rezultatele inițiale ale evaluării adecvării acquis-ului” [SWD (2013) 401 final] și face parte din programul de lucru al Comisiei pentru 2015 [anexa 3 la (COM 2014) 910 final din 16.12.2014].

revizuire pentru a asigura faptul că DSMAV va oferi un cadru juridic modernizat, flexibil și orientat spre viitor.

- **Coerența cu celelalte politici ale Uniunii**

Prezenta propunere completează legislația existentă a UE, în special Directiva 2000/31/CE privind comerțul electronic, Directiva 2003/33/CE privind publicitatea și sponsorizarea în favoarea produselor din tutun, Directiva 2005/29/CE privind practicile comerciale neloiale și Directiva 2011/93/UE privind combaterea abuzului sexual asupra copiilor, a exploatarea sexuale a copiilor și a pornografiei infantile.

În decembrie 2015, Comisia a adoptat o propunere de act european privind accesibilitatea⁶, care stabilește cerințe referitoare la accesibilitatea la o gamă largă de produse și servicii, inclusiv serviciile mass-media audiovizuale. Prin urmare, revizuirea DSMAV nu abordează aspectul accesibilității.

Directiva 2000/31/CE privind comerțul electronic (DCE)

Actuala DSMAV nu se aplică în cazul conținutului generat de utilizatori care este oferit pe platformele de partajare a materialelor video, întrucât furnizorii de servicii de platforme de partajare a materialelor video nu au deseori responsabilitatea editorială pentru conținutul stocat pe aceste platforme. În multe cazuri, aceste servicii fac obiectul Directivei privind comerțul electronic (DCE), întrucât sunt servicii ale societății informaționale.

DCE nu prevede obligația intermediarilor de a supraveghea conținutul pe care îl găzduiesc; în fapt, interzice statelor membre să impună o obligație generală de supraveghere sau de a căuta în mod activ fapte din care să rezulte că activitățile sunt ilicite (articolul 15). În temeiul DCE, intermediarii – și mai precis furnizorii așa-numitelor servicii de hosting – sunt exonerati de orice răspundere pentru informațiile ilicite pe care le găzduiesc (articolul 14). Furnizorii pot fi considerați ca fiind furnizori de servicii de hosting în sensul DCE numai dacă nici nu au cunoștință despre informațiile în cauză, nici nu au control asupra lor. Exonerarea de răspundere se aplică numai în cazul în care furnizorii garantează că, dacă se identifică un conținut ilicit, acționează prompt pentru a bloca accesul la acesta sau pentru a-l elimina.

Prezenta propunere ar completa DCE în unele privințe, astfel cum s-a explicat în secțiunea 5 de mai jos, fără a afecta însă nici dispozițiile menționate mai sus și nici articolul 3 privind piața internă din directiva în cauză.

Directiva 2003/33/CE privind publicitatea și sponsorizarea în favoarea produselor din tutun

Directiva 2003/33/CE interzice publicitatea în favoarea țigărilor și a altor produse din tutun în presă și în alte mijloace de informare tipărite, în emisiunile de radio și în cadrul serviciilor societății informaționale. De asemenea, directiva menționată interzice sponsorizarea de către societățile din sectorul tutunului a emisiunilor de radio și a manifestărilor transfrontaliere. Mai mult, considerentul 14 din Directiva 2003/33/CE precizează că toate formele de comunicare comercială audiovizuală pentru țigări și alte produse din tutun în serviciile de radiodifuziune sunt interzise de DSMAV. Aceste restricții au fost extinse, prin modificări succesive, pentru a acoperi toate comunicările comerciale audiovizuale, printre care se numără și sponsorizarea și poziționarea de produse în cadrul serviciilor mass-media audiovizuale [articolul 9 alineatul (1)

⁶ COM(2015) 615 final (<http://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?qid=1463297864846&uri=CELEX:52015PC0615>).

litera (d), articolul 10 alineatul (2) și articolul 11 alineatul (4) litera (a) din DSMAV]. În plus, în temeiul articolului 20 alineatul (5) litera (e) din Directiva 2014/40/UE privind fabricarea, prezentarea și vânzarea produselor din tutun și a produselor conexe⁷, interdicțiile aplicabile în temeiul DSMAV comunicărilor referitoare la produsele din tutun se aplică și Țigaretelor electronice și flacoanelor de reumplere. Interzicerea comunicărilor comerciale în ceea ce privește produsele din tutun și produsele conexe este reamintită într-un considerent din prezenta propunere de directivă.

Directiva 2005/29/CE privind practicile comerciale neloiale (DPCN)

DPCN este principalul act legislativ privind practicile comerciale ale întreprinderilor față de consumatori, cum ar fi publicitatea înșelătoare, în UE. Aceasta se aplică tuturor practicilor comerciale ale întreprinderilor față de consumatori înainte, în timpul și după încheierea unei tranzacții, atât online, cât și offline.

DPCN prevede trei niveluri de protecție a consumatorilor:

- (1) înscrierea pe o „listă neagră” a 31 de practici comerciale specifice care sunt interzise în toate circumstanțele;
- (2) practicile înșelătoare și agresive – care trebuie evaluate de la caz la caz;
- (3) interdicția generală a practicilor neloiale contrare diligenței profesionale – care trebuie evaluate de la caz la caz.

Directiva 2011/93/UE a Parlamentului European și a Consiliului privind combaterea abuzului sexual asupra copiilor, a exploatării sexuale a copiilor și a pornografiei infantile

Directiva privind combaterea abuzului sexual asupra copiilor, a exploatării sexuale a copiilor și a pornografiei infantile armonizează în întreaga Uniune infracțiunile legate de abuzuri sexuale comise asupra copiilor, exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă. De asemenea, aceasta stabilește sancțiunile minime.

• Coerența cu obligațiile prevăzute de dreptul internațional

21 de state membre ale UE sunt părți contractante la Convenția europeană din 1989 privind televiziunea transfrontalieră (CETS nr. 132), care a fost modificată prin Protocolul din 1998. Uniunea nu este parte la convenție.

Convenția permite părților contractante să aplice norme mai stricte sau mai detaliate pentru serviciile de programe transmise de către radiodifuzorii aflați sub jurisdicția lor.

În măsura în care unele dintre actualele norme ale DSMAV sunt mai puțin stricte decât normele convenției, punerea în aplicare a normelor DSMAV de către statele membre ale UE care sunt părți contractante la convenție ar putea avea deja ca rezultat unele diferențe între statele membre ale UE în ceea ce privește obligațiile lor internaționale în funcție de faptul că acestea sunt sau nu sunt părți contractante la convenție. Acest lucru va fi valabil și pentru unele modificări prevăzute în prezenta propunere, care ar introduce în DSMAV norme suplimentare care sunt mai puțin stricte decât normele convenției.

În ceea ce privește aspectele reglementate de DSMAV, Uniunea a dobândit competența exclusivă de a încheia acorduri internaționale. Orice modificare a obligațiilor care decurg din convenție ar impune, prin urmare, o acțiune din partea Uniunii.

⁷ Directiva 2014/40/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre în ceea ce privește fabricarea, prezentarea și vânzarea produselor din tutun și a produselor conexe și de abrogare a Directivei 2001/37/CE (JO L 127, 29.4.2014, p. 1).

2. TEMEIUL JURIDIC, SUBSIDIARITATEA ȘI PROPORȚIONALITATEA

• Temeiul juridic

DSMAV se bazează pe competențele UE de a coordona legislația statelor membre pentru punerea în aplicare a libertății de a presta servicii în piața internă [articolul 53 alineatul (1) din TFUE, coroborat cu articolul 62 din TFUE].

• Subsidiaritatea (pentru competență neexclusivă)

Dimensiunea la nivelul UE a pieței audiovizualului se extinde în mod constant, în special datorită creșterii online și faptului că posturile de televiziune devin mai internaționale. La sfârșitul anului 2013, în UE erau stabilite 5 141 de canale de televiziune (fără a lua în calcul canalele și ferestrele locale). Dintre acestea, aproape 1 989 vizau piețe străine (din UE sau din afara UE). Această proporție a crescut de la 28 % în 2009, anul punerii în aplicare, la 38 % în 2013. În ceea ce privește serviciile video la cerere, în medie 31 % din serviciile video la cerere disponibile într-un stat membru sunt stabilite în altă țară din UE (2015). Aceste elemente susțin valoarea adăugată continuă a intervenției UE.

Propunerea respectă atât principiul subsidiarității, cât și principiul proporționalității prin menținerea, în general, a unei abordări de armonizare minimă și prin îmbunătățirea mecanismelor de derogare și eludare. Acest lucru va permite statelor membre să țină cont de circumstanțele lor naționale. Statele membre au adoptat, în practică, norme mai stricte, în special în ceea ce privește definiția serviciilor mass-media audiovizuale la cerere, înființarea unor autorități naționale de reglementare, promovarea operelor europene, protecția minorilor și comunicările comerciale.

Având în vedere faptul că DSMAV prevede o armonizare minimă, normele în vigoare pot fi simplificate doar la nivelul UE.

În ceea ce privește extinderea domeniului de aplicare al DSMAV la platformele de partajare a materialelor video, acțiunea la nivelul UE asigură coerența cu serviciile care intră deja sub incidența directivei menționate. Armonizarea maximă în acest domeniu previne orice potențială fragmentare viitoare care rezultă din intervenția la nivel național.

• Proporționalitatea

După cum s-a menționat mai sus, prin păstrarea abordării armonizării minime și prin mecanismele de cooperare, propunerea va respecta principiul proporționalității.

• Alegerea instrumentului

Propunerea de directivă recomandă utilizarea coreglementării și a autoreglementării în special cu privire la protecția minorilor, lupta împotriva discursurilor de incitare la ură și comunicările comerciale. Aceste regimuri sunt considerate a fi larg acceptate de către principalele părți interesate și garantează eficacitatea asigurării respectării normelor.

3. REZULTATELE EVALUĂRILOR *EX POST*, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRILOR IMPACTULUI

• Evaluări *ex post*/verificări ale adecvării legislației existente

Concluzia generală este aceea că obiectivele DSMAV sunt încă relevante. În urma evaluării, s-a constatat că principiul țării de origine a permis dezvoltarea și libera circulație a serviciilor mass-media audiovizuale în întreaga UE într-un climat de securitate juridică și a avut ca

rezultat reducerea costurilor de asigurare a conformității suportate de furnizori și diversificarea posibilităților de alegere pentru consumatori.

Evaluarea REFIT a concluzionat că există o marjă de simplificare, în special a procedurilor care sprijină aplicarea principiului „țării de origine” (și anume, criteriile de stabilire a jurisdicției asupra furnizorilor și procedurile privind derogarea și cooperarea care limitează libertatea de recepționare și retransmitere în cazuri specifice) și a unor norme privind comunicările comerciale. Alte norme nu mai sunt potrivite pentru realizarea obiectivelor de politică, în special ca urmare a evoluțiilor pieței și a modificărilor survenite în tiparele de vizionare. Directiva este, de asemenea, simplificată prin alinierea normelor referitoare la protecția minorilor în ceea ce privește transmisiile de televiziune și serviciile la cerere.

• Consultări cu părțile interesate

În 2013, Comisia a publicat Cartea verde⁸ intitulată „*Pregătirea pentru convergența deplină a lumii audiovizuale: creșterea economică, creația și valorile*” și a invitat părțile interesate să își exprime opiniile referitoare la peisajul mediatic aflat în schimbare și internetul fără frontiere, în special cu privire la condițiile de piață, interoperabilitate și infrastructură, precum și opiniile referitoare la implicațiile pentru normele UE. Rezultatele Cărții verzi sunt reflectate în documentul de feedback și în rezumatul răspunsurilor, publicate de Comisie în septembrie 2014⁹.

În vederea actualei revizuii a DSMAV, Comisia a efectuat o consultare publică¹⁰ intitulată „DSMAV – un cadru mediatic pentru secolul al XXI-lea”, care s-a desfășurat în perioada 6 iulie 2015-30 septembrie 2015.

Principalele rezultate în ceea ce privește opțiunile de politică pentru viitor au fost următoarele:

- convergența de opinii în rândul părților interesate privind necesitatea unor eventuale modificări ale normelor referitoare la domeniul de aplicare al directivei, deși în rândul părților interesate nu s-a ajuns la un tipar comun sau la definirea cu claritate a căii de urmat;
- convergența de opinii privind necesitatea de a se asigura independența autorităților naționale de reglementare;
- sprijinul de care se bucură în rândul părților interesate menținerea statu-quoului în ceea ce privește principiul țării de origine; obligația de difuzare („must carry”)/posibilitatea de a găsi conținutul; accesibilitatea pentru persoanele cu handicap; norme privind evenimentele de importanță majoră pentru societate, reportajele scurte de știri și dreptul la replică;
- lipsa unui consens clar în rândul părților interesate cu privire la comunicările comerciale, protecția minorilor sau promovarea operelor europene.

În rândul diferitelor grupuri de participanți la consultarea publică s-au conturat următoarele tendințe:

⁸ <http://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/consultation-green-paper-preparing-fully-converged-audiovisual-world-growth-creation-and-values>

⁹ <https://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/publication-summaries-green-paper-replies>

¹⁰ <http://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/public-consultation-directive-201013eu-audiovisual-media-services-avmsd-media-framework-21st>

- un procent însemnat de reprezentanți ai sectorului radiodifuziunii au solicitat asigurarea unor condiții de concurență echitabile prin reglementarea noilor servicii și/sau prin asigurarea unei mai mari flexibilități a normelor existente;
 - organizațiile de consumatori au solicitat înăsprirea normelor DSMAV menite să protejeze publicul, în special publicul vulnerabil;
 - industriile internetului, telecomunicațiilor și tehnologiilor informației și comunicațiilor (TIC) au solicitat să nu se recurgă la noi reglementări, în vederea menținerii inovării;
 - industria conținutului a solicitat înăsprirea normelor menite să promoveze operele europene în cadrul tuturor serviciilor mass-media audiovizuale.
- **Obținerea și utilizarea expertizei**

Comisia s-a bazat pe consiliere de specialitate externă, și anume:

- recomandări de politică din partea **altor instituții ale UE**, în special Parlamentul European¹¹, Consiliul¹², Comitetul Economic și Social European¹³ și Comitetul Regiunilor¹⁴;
- **colectarea de date privind costurile și beneficiile DSMAV¹⁵**. Chestionarul a fost elaborat de un grup operativ format din autoritățile de reglementare din domeniul audiovizualului ale statelor membre, convocat de către Comisia Europeană. Acest chestionar a fost transmis autorităților de reglementare ale statelor membre în cadrul Grupului autorităților europene de reglementare pentru serviciile mass-media audiovizuale (ERGA¹⁶), sectoarelor relevante ale industriei și organizațiilor de consumatori. Chestionarul, trimis în mai/iunie 2015, conținea întrebări despre avantajele și dezavantajele anumitor norme ale DSMAV și avea ca obiectiv recoltarea de date cantitative în materie de venituri anuale sau costuri directe și indirecte de asigurare a conformității. Chestionarul a vizat normele privind:
 1. comunicările comerciale;
 2. operele europene;
 3. protecția minorilor;

¹¹ Trei rapoarte din proprie inițiativă adoptate de Parlamentul European: A) ianuarie 2015 (încă neadoptat) „Pregătirea unui act legislativ privind piața unică digitală” [2015/2147(INI)]; B) Raportul din iulie 2013 privind televiziunea conectată („Connected TV”) [raportoare: Petra Kammerevert, deputat în Parlamentul European (S&D, Germania)] care invită Comisia să evalueze în ce măsură este necesar să se revizuiască DSMAV, <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+P7-TA-2013-0329+0+DOC+XML+V0//RO>; C) Raportul din martie 2014, „Pregătirea pentru convergența deplină a lumii audiovizuale” [raportoare: Sabine Verheyen, deputat în Parlamentul European (PPE, Germania)] care solicită revizuirea DSMAV, <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+P7-TA-2014-0232+0+DOC+XML+V0//RO>.

¹² Cel mai recent, Concluziile Consiliului adoptate în timpul Președinției italiene a UE în 2014 au invitat Comisia „să finalizeze fără întârziere efectuarea evaluării Directivei privind serviciile mass-media audiovizuale (DSMAV), având în vedere schimbările tehnologice și de piață rapide care au apărut în urma trecerii la era digitală, și să prezinte, pe baza rezultatelor acestei evaluări, o propunere adecvată de revizuire a directivei în cauză cât mai rapid cu putință, respectându-se principiul subsidiarității”. <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-15317-2014-REV-1/ro/pdf>

¹³ Avizul adoptat de Comitetul Economic și Social European în septembrie 2013 privind Cartea verde „Pregătirea pentru convergența deplină a lumii audiovizuale: creșterea economică, creația și valorile”, <http://www.eesc.europa.eu/?i=portal.en.ten-opinions.28469>

¹⁴ În sesiunea plenară din 12-14 octombrie 2015, Comitetul Regiunilor a adoptat un aviz din proprie inițiativă privind „Revizuirea Directivei serviciilor mass-media audiovizuale” – linkul urmează să fie publicat.

¹⁵ Deoarece majoritatea informațiilor furnizate sunt confidențiale, acestea au fost utilizate în cadrul evaluării impactului și al REFIT în mod agregat și anonimizat. Din acest motiv, răspunsurile nu sunt publicate.

¹⁶ <http://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/commission-decision-establishing-european-regulators-group-audiovisual-media-services>

4. principiul țării de origine.

Perioada de referință pentru întrebările cantitative a fost 2010-2014, inclusiv.

La anchetă s-au primit 107 răspunsuri: 40 din partea radiodifuzorilor comerciali (38 %), 20 din partea radiodifuzorilor publici (19 %), 18 din partea furnizorilor de servicii video la cerere (17 %), 12 din partea asociațiilor naționale axate pe protecția minorilor (12 %), 10 din partea asociațiilor naționale care reprezintă producătorii independenți (10 %) și 4 din partea asociațiilor de consumatori (4 %). La anchetă au participat, de asemenea, o asociație care reprezintă radiodifuzorii și una care reprezintă agențiile de publicitate. Respondenții erau stabiliți în 19 state membre;

- **studii elaborate de Grupul autorităților europene de reglementare pentru serviciile mass-media audiovizuale (ERGA) și avize emise de acesta.** În programul său de lucru pentru 2015, ERGA s-a angajat să prezinte analize și rapoarte privind patru teme principale: independența autorităților de reglementare din domeniul audiovizualului; jurisdicția materială într-o lume audiovizuală convergentă; protecția minorilor într-un mediu convergent și abordarea aspectului jurisdicției teritoriale în contextul UE. Fiecare temă a fost abordată de subgrupuri din care făceau parte membri ai ERGA. Primele trei rapoarte au fost adoptate prin procedură scrisă (în conformitate cu articolul 11 din regulamentul de procedură al ERGA) în decembrie 2015. Raportul privind jurisdicția teritorială va fi adoptat în cursul anului 2016;
- **studii externe**¹⁷ privind expunerea la publicitatea pentru alcool, impactul marketingului online asupra copiilor, independența autorităților de reglementare din domeniul audiovizualului, autoreglementarea și coreglementarea și standardizarea:
 - **un studiu privind expunerea la publicitatea pentru alcool** pentru a evalua dacă normele referitoare la comunicarea comercială audiovizuală vizând băuturile alcoolice le-au acordat minorilor nivelul necesar de protecție¹⁸;
 - **un studiu privind impactul marketingului prin intermediul mijloacelor de comunicare sociale, al jocurilor online și al aplicațiilor pentru telefoanele mobile asupra comportamentului copiilor.** Raportul final va fi publicat în mai 2016¹⁹;
 - **un studiu privind independența autorităților de reglementare din domeniul audiovizualului**, care actualizează un studiu anterior referitor la independența autorităților de reglementare. Acesta prezintă modificările și evoluțiile recente din statele membre și țările candidate în ceea ce privește independența și funcționarea eficientă a organismelor de reglementare a serviciilor mass-media audiovizuale. Raportul final a fost publicat²⁰ la data de 8 decembrie 2015;
 - **un studiu privind autoreglementarea** care analizează abordările existente în materie de autoreglementare într-o serie de state membre și are drept scop furnizarea de informații cu privire la dovezile pertinente referitoare la schemele

¹⁷ <http://ted.europa.eu/udl?uri=TED:NOTICE:212396-2015:TEXT:RO:HTML&tabId=1>

¹⁸ <https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/study-exposure-minors-alcohol-advertising-tv-and-online-services>

¹⁹ http://ec.europa.eu/consumers/consumer_evidence/behavioural_research/impact_media_marketing_study/index_en.htm

²⁰ <http://ec.europa.eu/digital-agenda/en/news/study-audiovisual-media-services>

existente și la eficacitatea acestora. Raportul final este prevăzut pentru al doilea trimestru al anului 2016;

- **patru studii privind ancheta și colectarea de date pentru a sprijini evaluarea impactului** unei posibile noi propuneri legislative privind DSMAV, comandate în temeiul contractului-cadru EAC-22-201²¹. Acestea vizează: comunicarea comercială, protecția minorilor, diversitatea culturală și libertatea mass-mediei/interesul public și accesul persoanelor cu handicap. Proiectele de rapoarte finale ale studiilor vor fi trimise Comisiei în al doilea trimestru al anului 2016;
- **două rapoarte ale Observatorului European al Audiovizualului** [„Studiu privind datele și informațiile referitoare la costurile și beneficiile Directivei serviciilor mass-media audiovizuale (DSMAV)”²² și „Piețele serviciilor la cerere în Uniunea Europeană – evoluții înregistrate în 2014 și 2015”²³] efectuate în contextul contractului-cadru PN/2011-27/A6. Aceste două rapoarte se concentrează asupra următoarelor aspecte:
 - (1) măsurarea audienței;
 - (2) publicitatea online în UE;
 - (3) piața abonamentelor video la cerere din UE în 2014;
 - (4) vizibilitatea filmelor în cadrul serviciilor la cerere;
 - (5) proporția operelor de ficțiune europene într-un eșantion de canale de televiziune;
 - (6) serviciile audiovizuale la cerere, inclusiv veniturile și investițiile în programe originale;
 - (7) serviciile audiovizuale liniare, inclusiv veniturile și investițiile în programe originale.

• **Evaluarea impactului**

Rezumatul evaluării impactului și avizul pozitiv al Comitetului de analiză a reglementării sunt disponibile pe site-ul web al Comisiei: XXX

S-au examinat următoarele opțiuni (pentru fiecare secțiune, opțiunea preferată este evidențiată cu gri):

- (8) Opțiuni referitoare la problema protecției insuficiente a minorilor și a consumatorilor pe platformele de partajare a materialelor video

Opțiunea A încurajează autoreglementarea pentru protecția minorilor și a consumatorilor pe platformele de partajare a materialelor video

Opțiunea B impune platformelor de partajare a materialelor video obligația de a pune în aplicare, prin coreglementare, mecanisme de protecție a minorilor și de combatere a discursurilor de incitare la ură.

- (9) Opțiuni referitoare la problema lipsei unor condiții de concurență echitabile și la deficiențele pieței interne

(a) Promovarea operelor europene

²¹ <http://ted.europa.eu/udl?uri=TED:NOTICE:279501-2014:TEXT:RO:HTML&tabId=1>

²² <https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/study-data-and-information-costs-and-benefits-audiovisual-media-service-directive-avmsd>

²³ <https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/news/demand-audiovisual-markets-european-union-smart-20120028>

Opțiunea A oferă o mai mare flexibilitate atât pentru serviciile de transmisii de televiziune, cât și pentru serviciile la cerere în ceea ce privește modul în care pun în aplicare obligațiile de promovare a operelor europene.

Opțiunea B menține statu-quo-ul pentru transmisiile de televiziune și consolidează normele pentru furnizorii de servicii la cerere.

(b) Protecția minorilor în cadrul serviciilor la cerere

Opțiunea A sporește nivelul de protecție a minorilor în ceea ce privește serviciile mass-media audiovizuale la cerere, simplifică noțiunea de conținut dăunător și încurajează coreglementarea la nivelul UE în ceea ce privește descriptorii de conținut.

(c) Principiul țării de origine

Opțiunea A simplifică și îmbunătățește normele privind jurisdicția și procedurile în materie de cooperare.

(d) Independența autorităților de reglementare

Opțiunea A prevede obligația statelor membre de a avea o autoritate independentă de reglementare și stabilește o serie de cerințe pentru a sprijini independența și eficacitatea acestora. Rolul consultativ și de coordonare al ERGA este consolidat și integrat în DSMAV.

(10) Opțiuni referitoare la problema pe care o reprezintă faptul că normele privind comunicările comerciale nu mai sunt adecvate scopului

Opțiunea A sporește flexibilitatea unora dintre normele privind comunicările comerciale audiovizuale.

Combinarea opțiunilor preferate este considerată a oferi cel mai bun echilibru între nevoia de a introduce o anumită flexibilitate în ceea ce privește nivelul actual de reglementare și asigurarea unui nivel adecvat de protecție a consumatorilor.

Pe de o parte, industria va beneficia de norme cantitative mai flexibile privind comunicările comerciale. Eficiența sporită a principiului țării de origine și cerințele privind independența autorităților de reglementare ar îmbunătăți mediul de afaceri în care își desfășoară activitatea actorii din domeniul audiovizualului.

Pe de altă parte, consumatorilor li se va garanta un nivel ridicat de protecție prin extinderea limitată a DSMAV la platformele de partajare a materialelor video și prin înăsprirea cerințelor aplicabile serviciilor la cerere în ceea ce privește protecția minorilor. De asemenea, consumatorii vor beneficia de un acces sporit la operele europene în cadrul serviciilor la cerere.

Toate opțiunile țin seama, după caz, de nevoia de flexibilitate pentru industrie, luând în considerare posibila punere în aplicare prin intermediul autoreglementării și/sau al coreglementării (domeniul de aplicare, informațiile privind conținutul dăunător).

Majoritatea opțiunilor se completează reciproc. De exemplu, independența autorităților de reglementare va fi deosebit de importantă în cazul în care statele membre decid să le încredințeze aplicarea noilor norme privind platformele de partajare a materialelor video. De asemenea, creșterea potențială a veniturilor furnizorilor de servicii mass-media audiovizuale generată de flexibilitatea sporită a normelor cantitative privind publicitatea va face posibilă contribuirea în mai mare măsură la producția de opere europene.

Combinarea opțiunilor permite crearea unor condiții de concurență mai echitabile între diferiți actori de pe piața mass-media audiovizuală. De exemplu, acest lucru se realizează

prin armonizarea anumitor cerințe privind serviciile la cerere și platformele de partajare a materialelor video în legătură cu protecția consumatorilor sau promovarea operelor europene, oferind, în același timp, o mai mare flexibilitate pentru serviciile de transmisii de televiziune în privința anumitor norme referitoare la comunicările comerciale.

- **Adecvarea reglementărilor și simplificarea**

Evaluarea *ex post* a identificat comunicările comerciale ca fiind un domeniu în care s-ar putea oferi o mai mare flexibilitate, în special în ceea ce privește posturile de televiziune.

Piața transmisiilor de televiziune a evoluat și este nevoie de o mai mare flexibilitate în ceea ce privește comunicările comerciale audiovizuale, în special pentru normele cantitative referitoare la serviciile mass-media audiovizuale liniare, poziționarea de produse și sponsorizarea. Apariția unor noi servicii, inclusiv fără publicitate, a dus la o paletă mai largă de opțiuni pentru public, care poate trece cu ușurință la alte oferte. Poziționarea de produse are potențialul de a genera resurse suplimentare substanțiale pentru furnizorii de servicii mass-media. Cadrul de reglementare trebuie să fie aliniat la acest nou context, și anume printr-o mai mare flexibilitate în ceea ce privește normele referitoare la serviciile de radiodifuziune. În acest context, propunerea autorizează (în anumite circumstanțe) poziționarea de produse și introduce o mai mare flexibilitate în ceea ce privește normele cantitative. În același timp, propunerea ține seama de dovezile²⁴ colectate privind efectul pe care poziționarea de produse îl poate avea asupra copiilor, continuând să limiteze expunerea acestora la un astfel de conținut.

În ceea ce privește eventualele economii pentru prestatorii de servicii, acestea ar fi limitate. Programarea publicității este o componentă esențială a programării radiodifuzării, iar normele cantitative impuse de DSMAV reprezintă doar o mică parte din numărul mare de parametri luați în considerare în strategiile TV de programare menite să optimizeze audiența și veniturile. Costurile aferente programării radiodifuzării, inclusiv costurile informatice, corespund unei situații obișnuite, și anume reprezintă costuri suportate chiar și în absența DSMAV.

În ceea ce privește autoritățile naționale de reglementare, acestea nu ar suporta costuri administrative incrementale. În prezent, costurile activităților pe care autoritățile de reglementare le desfășoară în materie de monitorizare și asigurare a respectării normelor în ceea ce privește limita de 20 % pe oră aplicabilă publicității televizate ajung până la 1 milion EUR²⁵. În ceea ce privește normele referitoare la poziționarea de produse și sponsorizarea, aceste costuri se ridică la 2,2 milioane EUR și, respectiv, 2,1 milioane EUR pe an la nivelul UE²⁶. Dat fiind faptul că o parte importantă a acestor costuri rezultă din aplicarea unor criterii subiective, cum ar fi scoaterea exagerată în evidență în cadrul poziționării de produse, autoritățile de reglementare își vor reduce cu siguranță costurile curente. Cu toate acestea, nu este posibil să se cuantifice cu exactitate aceste economii de costuri.

²⁴ Studiu privind impactul marketingului prin intermediul mijloacelor de comunicare sociale, al jocurilor online și al aplicațiilor pentru telefoanele mobile asupra comportamentului copiilor, Comisia Europeană: http://ec.europa.eu/consumers/consumer_evidence/behavioural_research/impact_media_marketing_study/index_en.htm

²⁵ Studiu privind definirea unui cadru pentru monitorizarea normelor în materie de publicitate în temeiul DSMAV: pe baza valorii medii actuale de monitorizare a unui furnizor liniar stabilit în UE (ajustate pe baza PPP), rezultate dintr-un eșantion al costurilor de reglementare din 7 state membre care poate fi considerat ca fiind un eșantion reprezentativ al diferitelor abordări în materie de îndeplinire a responsabilităților de reglementare în ceea ce privește monitorizarea și asigurarea respectării normelor cantitative. De asemenea, se presupune că autoritățile de reglementare își axează activitățile de reglementare pe serviciile liniare care au peste 0,5 % din cota de audiență.

²⁶ Studiu privind definirea unui cadru pentru monitorizarea normelor în materie de publicitate în temeiul DSMAV.

În ceea ce privește întreprinderile mici și mijlocii (IMM-uri) și microîntreprinderile, propunerea prevede posibile derogări de la dispozițiile referitoare la promovarea operelor europene. Într-adevăr, statele membre ar fi autorizate să introducă excepții pentru serviciile mass-media audiovizuale tematice sau cu un nivel scăzut de audiență.

În ceea ce privește dispozițiile referitoare la protecția consumatorilor, inclusiv a minorilor, propunerea nu prevede niciun fel de derogări pentru IMM-uri și microîntreprinderi deoarece vizează valori extrem de importante.

- **Drepturile fundamentale**

De asemenea, propunerea ține seama pe deplin de drepturile fundamentale și principiile recunoscute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special dreptul la respectarea vieții private și de familie și la protecția datelor cu caracter personal (articolele 7 și 8), libertatea de exprimare și de informare (articolul 11), libertatea de a desfășura o activitate comercială (articolul 16) și nediscriminarea (articolul 21), drepturile copilului (articolul 24) și dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil (articolul 47).

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Propunerea nu are implicații pentru bugetul UE.

5. ALTE ELEMENTE

- **Planuri de punere în aplicare și măsuri de monitorizare, evaluare și raportare**

Monitorizarea punerii în aplicare va continua să fie asigurată de către Comisie pe baza următoarelor elemente:

- rapoarte ale Comisiei privind aplicarea directivei în ansamblu său, inițial la doi ani după adoptarea directivei și ulterior la fiecare trei ani;
- rapoarte privind aplicarea dispozițiilor referitoare la promovarea operelor europene la fiecare doi ani (pentru transmisiile de televiziune și serviciile la cerere);
- monitorizarea punerii în aplicare a dispozițiilor privind platformele de partajare a materialelor video pe baza unui studiu independent realizat după transpunere;
- monitorizarea punerii în aplicare a dispoziției privind descriptorii de conținut pentru protecția minorilor.

- **Documente explicative (pentru directive)**

Nu este cazul.

- **Explicarea detaliată a dispozițiilor specifice ale propunerii**

Principiul țării de origine pentru furnizorii de servicii mass-media este menținut și consolidat prin simplificarea normelor de stabilire a țării care are jurisdicție și prin îmbunătățirea mecanismelor de derogare în cazul excepțiilor.

Directiva modificată va continua să se bazeze pe o armonizare minimă. Cu toate acestea, se introduce un grad mai ridicat de armonizare prin consolidarea independenței autorităților de reglementare din domeniul audiovizualului. Aceasta este o noutate importantă, având în vedere rolul-cheie îndeplinit de autoritățile de reglementare din domeniul audiovizualului în modelarea și menținerea pieței interne. În plus, este un aspect extrem de relevant pentru garantarea pluralismului mass-mediei. Propunerea consolidează rolul Grupului autorităților

europene de reglementare pentru serviciile mass-media audiovizuale (ERGA), atribuindu-i mai multe sarcini atunci când consiliază și asistă Comisia în ceea ce privește punerea în aplicare coerentă a directivei în toate statele membre. Prin urmare, Decizia Comisiei din 3 februarie 2014 privind instituirea Grupului autorităților europene de reglementare pentru serviciile mass-media audiovizuale va fi abrogată atunci când directiva intră în vigoare.

Articolul 7 din actuala directivă se elimină, dat fiind că propunerea de act european privind accesibilitatea stabilește deja cerințe comune de accesibilitate mai stricte pentru furnizorii de servicii mass-media.

În ceea ce privește protecția minorilor, directiva revizuită prevede alinierea standardelor de protecție pentru transmisiile de televiziune și serviciile la cerere. Articolul 12 prevede că programele care pot afecta dezvoltarea fizică, mentală sau morală a minorilor sunt puse la dispoziție numai într-un mod care să asigure că, în mod normal, minorii nu le pot vedea sau auzi. Acest lucru este valabil indiferent dacă respectivele programe sunt transmise de posturi de televiziune sau sunt puse la dispoziție de furnizorii de servicii mass-media la cerere. În vederea acestei alinieri, se elimină articolul 27 din actuala directivă (aplicabil numai posturilor de televiziune).

Directiva revizuită creează condiții de concurență mai echitabile în ceea ce privește promovarea operelor europene impunând serviciilor la cerere obligația de a rezerva cel puțin 20 % din cataloagele lor operelor europene și de a asigura scoaterea în evidență corespunzătoare a acestor opere (articolul 13). Articolul 13 va permite, de asemenea, statelor membre să impună contribuții financiare (investiții directe sau taxe alocate fondurilor cinematografice naționale) serviciilor la cerere din jurisdicțiile lor, precum și, în anumite condiții, celor stabilite în alt stat membru, dar care vizează publicul lor național. Pentru a asigura faptul că obligațiile privind promovarea operelor europene nu subminează dezvoltarea pieței și pentru a permite intrarea pe piață a unor actori noi, societățile care nu au o prezență semnificativă pe piață nu ar trebui să facă obiectul acestor cerințe. Acest lucru este valabil în special pentru societățile cu o cifră de afaceri redusă.

Prezenta propunere stabilește un echilibru între competitivitate și protecția consumatorilor în două moduri. Pe de o parte introduce o mai mare flexibilitate pentru toate serviciile mass-media audiovizuale privind poziționarea de produse și sponsorizarea și pentru transmisiile de televiziune. Limita orară se înlocuiește cu o limită zilnică de 20 % din publicitate în perioada cuprinsă între orele 7.00 și 23.00 (articolul 23). Filmele de televiziune, operele cinematografice și știrile ar putea fi întrerupte mai des (articolul 20) și s-ar admite spoturile izolate (articolul 19). Pe de altă parte, viitoarea directivă va consolida, de asemenea, dispozițiile menite să îi protejeze pe minori de comunicările comerciale audiovizuale neadecvate având ca obiect produse alimentare cu conținut ridicat de grăsimi, sare/sodiu și zaharuri și băuturile alcoolice, prin încurajarea, în cazul în care este necesar, a codurilor de conduită la nivelul UE [articolul 9 alineatele (2) și (4)].

Un alt element nou este extinderea domeniului său de aplicare pentru a acoperi, în anumite privințe, serviciile de platformă de partajare a materialelor video care nu au o responsabilitate editorială pentru conținutul pe care îl stochează, dar care organizează acest conținut, prin diverse mijloace.

Directiva modificată ar introduce pentru statele membre obligația de a asigura faptul că, în domeniul lor de responsabilitate, furnizorii de platforme de partajare a materialelor video instituie, de preferință prin coreglementare, măsurile corespunzătoare pentru: i) a-i proteja pe minori de conținutul dăunător și (ii) a-i proteja pe toți cetățenii de incitarea la violență sau la ură. Propunerea stabilește ce pot conține aceste măsuri, în funcție de fiecare caz individual. Sistemul ar fi compatibil cu exonerarea de răspundere pentru furnizorii de servicii de hosting

prevăzută la articolul 14 din DCE, în măsura în care respectiva dispoziție se aplică într-un caz particular, deoarece aceste obligații se referă la responsabilitățile furnizorului în materie de organizare și nu implică nicio răspundere pentru informațiile ilicite stocate pe platformele ca atare.

Statele membre continuă să aibă obligații în temeiul normelor prevăzute de DCE. În consecință, acestea nu ar fi autorizate să impună furnizorilor nicio obligație generală de a supraveghea conținutul sau de a se implica în mod activ în căutarea de fapte, fără a exclude impunerea unor cerințe de supraveghere în cazuri specifice (articolul 15 din DCE).

Statele membre nu ar fi autorizate să solicite furnizorilor de platforme de partajare a materialelor video aflați sub jurisdicția lor să aplice măsuri mai stricte decât cele prevăzute în directivă, astfel cum a fost modificată. Acest lucru nu aduce atingere măsurilor pe care statele membre le pot aplica în conformitate cu Directiva 2000/31/CE în ceea ce privește conținutul ilicit stocat pe platforme.

De asemenea, acest lucru nu aduce atingere nici articolului 25 din Directiva 2011/93/UE care impune statelor membre să ia măsuri împotriva paginilor de internet care conțin sau difuzează pornografie infantilă. În special, acesta prevede că statele membre pot lua măsuri de blocare a accesului utilizatorilor de internet de pe teritoriile lor la paginile de internet care conțin sau difuzează pornografie infantilă, sub rezerva unor garanții care să asigure transparența, necesitatea și proporționalitatea unor astfel de măsuri, precum și posibilitatea recurgerii la o cale de atac în instanță.

În ceea ce privește oferirea de servicii ale societății informaționale furnizate dintr-un alt stat membru, DCE stabilește principiul țării de origine, sub rezerva unor posibile excepții (articolul 3). Acest sistem va continua să se aplice furnizorilor de platforme de partajare a materialelor video. Propunerea urmărește să asigure faptul că aceleași norme se aplică și furnizorilor care nu au un sediu într-un stat membru, dar care au o societate-mamă sau o filială cu un astfel de sediu ori în cazul în care o altă entitate care face parte din același grup are un astfel de sediu.

Comisia ar facilita, cu sprijinul ERGA, coordonarea codurilor de conduită la nivelul UE. De asemenea, la nivel național ar trebui să se prevadă un mecanism pentru introducerea plângerilor și exercitarea căilor de atac.

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

de modificare a Directivei 2010/13/UE privind coordonarea anumitor dispoziții stabilite prin acte cu putere de lege sau acte administrative în cadrul statelor membre cu privire la furnizarea de servicii mass-media audiovizuale având în vedere evoluția realităților pieței

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 53 alineatul (1) și articolul 62,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) Ultima modificare substanțială a Directivei 89/552/CEE a Consiliului²⁷, ulterior codificată prin Directiva 2010/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului²⁸, a fost efectuată în 2007, odată cu adoptarea Directivei 2007/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului²⁹. De atunci, piața serviciilor mass-media audiovizuale a evoluat în mod semnificativ și rapid. Progresele tehnice permit noi tipuri de servicii și de experiențe ale utilizatorilor. Obiceiurile de vizionare, în special ale generațiilor mai tinere, s-au modificat în mod semnificativ. Deși ecranul principal al televizorului rămâne un instrument important pentru a face schimb de experiențe audiovizuale, o mare parte a publicului a trecut la alte dispozitive, portabile, pentru a viziona conținutul audiovizual. Conținutul TV tradițional reprezintă încă o mare parte din media zilnică a timpului de vizionare. Cu toate acestea, noi tipuri de conținut, cum ar fi materialele video scurte sau conținutul generat de utilizatori, devin tot mai importante și noi actori, inclusiv furnizorii de servicii video la cerere și platformele de partajare a materialelor video, sunt în prezent consacrați.

²⁷ Directiva 89/552/CEE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 octombrie 1989 privind coordonarea anumitor dispoziții stabilite prin acte cu putere de lege sau norme administrative în cadrul statelor membre cu privire la furnizarea de servicii mass-media audiovizuale (Directiva serviciilor mass-media audiovizuale) (JO L 298, 17.10.1989, p. 23).

²⁸ Directiva 2010/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 10 martie 2010 privind coordonarea anumitor dispoziții stabilite prin acte cu putere de lege sau acte administrative în cadrul statelor membre cu privire la furnizarea de servicii mass-media audiovizuale (Directiva serviciilor mass-media audiovizuale) (JO L 95, 15.4.2010, p. 1).

²⁹ Directiva 2007/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2007 de modificare a Directivei 89/552/CEE a Consiliului privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune (JO L 332, 18.12.2007, p. 27).

- (2) La data de 6 mai 2015, Comisia a adoptat „O strategie privind piața unică digitală pentru Europa”³⁰, în care a anunțat o revizuire a Directivei 2010/13/UE.
- (3) Directiva 2010/13/UE ar trebui să rămână aplicabilă numai serviciilor al căror scop principal este furnizarea de programe în scop informativ, de divertisment sau educativ. Cerința privind scopul principal ar trebui, de asemenea, să fie considerată ca fiind îndeplinită dacă serviciul are un conținut audiovizual și o formă care este disociabilă de activitatea principală a furnizorului serviciului, cum ar fi elementele autonome ale ziarelor online care prezintă programe audiovizuale sau materiale video generate de utilizatori, în cazul în care respectivele elemente pot fi considerate disociabile de activitatea lor principală. Serviciile oferite de mijloacele de comunicare sociale nu sunt incluse, cu excepția cazului în care acestea furnizează un serviciu care se încadrează în definiția unei platforme de partajare a materialelor video. Un serviciu ar trebui considerat ca fiind doar un complement indisociabil al activității principale ca urmare a legăturilor dintre oferta audiovizuală și activitatea principală. Ca atare, canalele sau orice alte servicii audiovizuale sub responsabilitatea editorială a unui furnizor pot constitui în sine servicii mass-media audiovizuale, chiar dacă acestea sunt oferite în cadrul unei platforme de partajare a materialelor video care se caracterizează prin lipsa responsabilității editoriale. În astfel de cazuri, va fi la latitudinea furnizorilor cu responsabilitate editorială să respecte dispozițiile prezentei directive.
- (4) Pentru a asigura punerea în aplicare eficace a prezentei directive, este esențial ca statele membre să țină registre actualizate ale furnizorilor de servicii mass-media audiovizuale și de platforme de partajare a materialelor video aflați sub jurisdicția lor și să transmită periodic aceste registre autorităților lor de reglementare independente competente și Comisiei. Aceste registre ar trebui să includă informații cu privire la criteriile pe care se bazează jurisdicția.
- (5) Stabilirea jurisdicției necesită o evaluare a situațiilor de fapt pe baza criteriilor stabilite în Directiva 2010/13/UE. Evaluarea respectivelor situații de fapt ar putea conduce la rezultate contradictorii. În aplicarea procedurilor privind cooperarea prevăzute la articolele 3 și 4 din Directiva 2010/13/UE, este important ca Comisia să își poată întemeia constatările pe date fiabile. Grupul autorităților europene de reglementare pentru serviciile mass-media audiovizuale (ERGA) ar trebui, prin urmare, să fie împuternicit să emită avize privind jurisdicția la solicitarea Comisiei.
- (6) Procedurile și condițiile de restricționare a libertății de a presta și de a beneficia de servicii ar trebui să fie aceleași pentru serviciile liniare și cele neliniare.
- (7) În comunicarea sa către Parlamentul European și Consiliu privind o mai bună legislație pentru rezultate mai bune – O agendă a UE³¹, Comisia a subliniat faptul că, atunci când analizează soluții de politică, va avea în vedere atât mijloace de reglementare, cât și modalități bine concepute de altă natură, elaborate după modelul comunității de practici și al principiilor pentru o mai bună autoreglementare și coreglementare³². O serie de coduri instituite în domeniile coordonate de directivă s-au dovedit a fi bine concepute, în conformitate cu principiile pentru o mai bună autoreglementare și coreglementare. Existența unei protecții legislative a fost considerată un factor important de succes în promovarea conformității cu un cod de autoreglementare sau coreglementare. Este la fel de important ca aceste coduri să stabilească ținte și obiective specifice care să poată fi monitorizate și evaluate în mod

³⁰ COM(2015) 192 final.

³¹ COM(2015) 215 final.

³² <https://ec.europa.eu/digital-single-market/communities/better-self-and-co-regulation>

regulat, transparent și independent. Sancțiunile progresive care mențin un element de proporționalitate sunt considerate de obicei ca fiind o abordare eficace în aplicarea unei scheme. Aceste principii ar trebui să fie urmate de coduri de autoreglementare și coreglementare adoptate în domeniile coordonate de prezenta directivă.

- (8) Pentru a garanta coerența și a asigura un climat de siguranță pentru întreprinderi și autoritățile statelor membre, noțiunea de „incitare la ură” ar trebui, în măsura corespunzătoare, să fie aliniată la definiția din Decizia-cadru 2008/913/JAI a Consiliului din 28 noiembrie 2008 privind combaterea anumitor forme și expresii ale rasismului și xenofobiei prin intermediul dreptului penal care definește discursul de incitare la ură ca „instigarea publică la violență sau la ură”. Aceasta ar trebui să includă alinierea motivelor pe care se bazează incitarea la violență sau la ură.
- (9) Pentru a permite publicului, inclusiv părinților și copiilor, să ia decizii în cunoștință de cauză cu privire la conținutul care urmează să fie urmărit, este necesar ca furnizorii de servicii mass-media audiovizuale să ofere informații suficiente referitoare la conținutul care poate afecta dezvoltarea fizică, mentală sau morală a minorilor. Acest lucru ar putea fi realizat, de exemplu, prin intermediul unui sistem de descriptori de conținut care să indice natura conținutului. Descriptorii de conținut ar putea fi furnizați prin mijloace scrise, grafice sau acustice.
- (10) La nivel național și internațional există anumite orientări în materie de nutriție recunoscute pe scară largă, cum ar fi modelul de profil nutrițional al Biroului regional pentru Europa al OMS, în vederea diferențierii produselor alimentare pe baza compoziției lor nutriționale în contextul publicității televizate adresate copiilor pentru aceste produse. Statele membre ar trebui încurajate să asigure faptul că aceste coduri de conduită de autoreglementare și coreglementare sunt utilizate pentru a reduce în mod eficace expunerea copiilor și a minorilor la comunicările comerciale audiovizuale privind produsele alimentare și băuturile cu un conținut ridicat de sare, zaharuri sau grăsimi ori care nu corespund în alt mod acestor orientări în materie de nutriție de la nivel național sau internațional.
- (11) În mod similar, statele membre ar trebui încurajate să asigure faptul că aceste coduri de conduită de autoreglementare și coreglementare sunt utilizate pentru a limita în mod eficace expunerea copiilor și a minorilor la comunicările comerciale audiovizuale pentru băuturi alcoolice. La nivelul Uniunii și la nivel național există anumite sisteme de coreglementare sau autoreglementare pentru comercializarea responsabilă a băuturilor alcoolice, inclusiv în comunicările comerciale audiovizuale. Aceste sisteme ar trebui încurajate în continuare, în special cele care au drept scop asigurarea faptului că mesajele privind consumul responsabil însoțesc comunicările comerciale audiovizuale pentru băuturi alcoolice.
- (12) Pentru a elimina obstacolele din calea liberei circulații a serviciilor transfrontaliere în cadrul Uniunii, este necesar să se asigure eficacitatea măsurilor de autoreglementare și coreglementare care vizează, în special, protejarea consumatorilor sau a sănătății publice. Dacă sunt bine aplicate și monitorizate, codurile de conduită la nivelul Uniunii ar putea fi o bună modalitate de a asigura o abordare mai coerentă și mai eficace.
- (13) Piața transmisiilor de televiziune a evoluat și este nevoie de o mai mare flexibilitate în ceea ce privește comunicările comerciale audiovizuale, în special pentru normele cantitative referitoare la serviciile mass-media audiovizuale liniare, poziționarea de produse și sponsorizarea. Apariția unor noi servicii, inclusiv fără publicitate, a dus la o paletă mai largă de opțiuni pentru public, care poate trece cu ușurință la alte oferte.

- (14) Sponsorizarea reprezintă un mijloc important de finanțare a serviciilor sau a programelor mass-media audiovizuale, promovându-se totodată numele, marca, imaginea, activitățile sau produsele unei persoane fizice ori juridice. Astfel, pentru ca sponsorizarea să reprezinte o formă valoroasă a tehnicii publicitare pentru agențiile de publicitate și furnizorii de servicii mass-media audiovizuale, anunțurile de sponsorizare pot conține mențiuni cu caracter promoțional ale produselor sau serviciilor sponsorului, fără a se încuraja însă în mod direct achiziția bunurilor și a serviciilor. Anunțurile de sponsorizare ar trebui să informeze în continuare în mod clar publicul cu privire la existența unui acord de sponsorizare. Conținutul programelor sponsorizate nu ar trebui să fie influențat într-un mod care să afecteze independența editorială a furnizorului de servicii mass-media audiovizuale.
- (15) Liberalizarea poziționării de produse nu a condus la dezvoltarea preconizată a acestei forme de comunicare comercială audiovizuală. În special, interdicția generală a poziționării de produse, cu unele excepții, nu a creat un climat de securitate juridică pentru furnizorii de servicii mass-media audiovizuale. Poziționarea de produse ar trebui, prin urmare, să fie autorizată în toate serviciile mass-media audiovizuale, sub rezerva unor excepții.
- (16) Nu ar trebui să se admită poziționarea de produse în programele de știri și de actualități, în programele dedicate consumatorilor, în programele religioase și în programele al căror public îl constituie într-o proporție semnificativă copiii. În special, dovezile arată că poziționarea de produse și mesajele publicitare încorporate pot afecta comportamentul copiilor, deoarece adesea aceștia nu sunt în măsură să recunoască un conținut comercial. Prin urmare, este necesar să se interzică în continuare poziționarea de produse în cadrul programelor al căror public îl constituie într-o proporție semnificativă copiii. Programele dedicate consumatorilor sunt programe care oferă consiliere publicului sau care conțin prezentări privind achiziționarea de produse și servicii. Autorizarea poziționării de produse în cadrul unor astfel de programe ar estompa distincția dintre publicitate și conținut editorial din perspectiva publicului care se poate aștepta la o prezentare reală și onestă a produselor sau a serviciilor în cadrul unor astfel de programe.
- (17) Regula conform căreia un produs nu ar trebui să fie scos în mod exagerat în evidență s-a dovedit dificil de aplicat în practică. De asemenea, această regulă restricționează dezvoltarea poziționării de produse care, prin definiție, implică un anumit grad de expunere accentuată pentru a putea genera valoare. Prin urmare, cerințele privind programele care conțin poziționări de produse ar trebui să se axeze pe informarea clară a publicului cu privire la existența poziționării de produse și pe asigurarea faptului că independența editorială a furnizorului de servicii mass-media audiovizuale nu este afectată.
- (18) Întrucât creșterea numărului de servicii noi a dus la o paletă mai largă de opțiuni pentru public, radiodifuzorii dispun de o flexibilitate sporită în ceea ce privește inserarea spoturilor publicitare și de teleshopping acolo unde această inserare nu afectează în mod nejustificat integritatea programelor. Cu toate acestea, pentru a proteja caracterul specific al peisajului televizual european, întreruperile operelor cinematografice și ale filmelor realizate pentru televiziune, precum și ale anumitor categorii de programe care necesită încă protecție specifică ar trebui să rămână limitate.
- (19) Deși prezenta directivă nu crește timpul global admisibil de publicitate pentru perioada cuprinsă între orele 7.00 și 23.00, este important ca radiodifuzorii să beneficieze de o

mai mare flexibilitate și să fie în măsură să decidă când plasează publicitatea pentru a maximiza cererea agențiilor de publicitate și fluxul de telespectatori. Prin urmare, ar trebui să se elimine limita orară, introducându-se totodată o limită zilnică de 20 % din publicitate în perioada cuprinsă între orele 7.00 și 23.00.

- (20) Numeroși radiodifuzori fac parte din grupuri media mai mari și prezintă anunțuri nu numai în legătură cu propriile programe și cu produse auxiliare derivate în mod direct din aceste programe, ci și în legătură cu programe ale altor entități care aparțin aceluiași grup media. Timpul de emisie alocat anunțurilor prezentate de radiodifuzor în legătură cu programele altor entități care aparțin aceluiași grup media nu ar trebui să fie inclus în timpul de emisie zilnic maxim care poate fi alocat publicității și teleshoppingului.
- (21) Furnizorii de servicii mass-media audiovizuale la cerere ar trebui să promoveze producția și distribuția de opere europene prin asigurarea faptului că propriile cataloage conțin o cotă minimă de opere europene și că acestea sunt scoase suficient în evidență.
- (22) Pentru asigurarea unor niveluri adecvate ale investițiilor în opere europene, statele membre ar trebui să poată impune obligații financiare furnizorilor de servicii la cerere stabiliți pe teritoriul lor. Obligațiile respective pot lua forma unor contribuții directe la producția operelor europene și la achiziționarea de drepturi asupra acestora. Statele membre ar putea, de asemenea, să impună taxe care să se plătească unui fond, în funcție de veniturile obținute din serviciile la cerere care sunt furnizate pe teritoriul lor și sunt orientate către teritoriul lor. Prezenta directivă clarifică faptul că, având în vedere legătura directă dintre obligațiile financiare și politicile culturale diferite ale statelor membre, acestea sunt autorizate, de asemenea, să impună astfel de obligații financiare furnizorilor stabiliți într-un alt stat membru care oferă servicii la cerere orientate către teritoriul său. În acest caz, obligațiile financiare ar trebui să vizeze doar veniturile generate prin intermediul publicului din statul membru respectiv.
- (23) Atunci când evaluează, de la caz la caz, dacă un serviciu mass-media audiovizual la cerere stabilit într-un alt stat membru vizează publicul de pe teritoriul său, un stat membru se raportează la indicatori cum ar fi publicitatea sau alte acțiuni de promovare orientate în mod specific către clienții de pe teritoriul său, principală limbă a serviciului sau existența unui conținut ori a unor comunicări comerciale care sunt orientate în mod specific către publicul din statul membru de recepție.
- (24) Atunci când statele membre impun contribuții financiare furnizorilor de servicii la cerere, aceste contribuții vizează promovarea corespunzătoare a operelor europene, evitând totodată riscurile dublei impunerii pentru furnizorii de servicii. În acest scop, dacă statul membru în care este stabilit furnizorul impune o contribuție financiară, acesta ține seama de orice contribuție financiară impusă de statul membru vizat.
- (25) Pentru a asigura faptul că obligațiile privind promovarea operelor europene nu subminează dezvoltarea pieței și pentru a permite intrarea pe piață a unor actori noi, societățile care nu au o prezență semnificativă pe piață nu ar trebui să facă obiectul acestor cerințe. Acest lucru este valabil în special pentru societățile cu o cifră de afaceri redusă și cu niveluri scăzute de audiență și pentru întreprinderile mici și microîntreprinderi, astfel cum sunt definite în Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei³³. De asemenea, ar putea fi neadecvat să se impună astfel de cerințe în

³³

Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei din 6 mai 2003 privind definiția microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii (JO L 124, 20.5.2003, p. 36).

cazurile în care – dată fiind natura sau tema serviciilor mass-media audiovizuale la cerere – acestea ar fi imposibil de respectat ori nejustificate.

- (26) Au apărut noi provocări, în special în ceea ce privește platformele de partajare a materialelor video, pe care utilizatorii – în special minorii – consumă din ce în ce mai mult conținut audiovizual. În acest context, conținutul dăunător și discursurile de incitare la ură stocate pe platformele de partajare a materialelor video au suscitat tot mai multe preocupări. Este necesar, pentru a-i proteja pe minori de conținutul dăunător și pe toți cetățenii de conținutul care cuprinde incitări la violență sau la ură, să se stabilească norme proporționale cu privire la aceste aspecte.
- (27) În ceea ce privește comunicările comerciale de pe platformele de partajare a materialelor video, acestea sunt deja reglementate de Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului, care interzice practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor față de consumatori, inclusiv practicile înșelătoare și agresive care apar în cadrul serviciilor societății informaționale. În ceea ce privește comunicările comerciale referitoare la produsele din tutun și produsele conexe de pe platformele de partajare a materialelor video, interdicțiile existente prevăzute în Directiva 2003/33/CE a Parlamentului European și a Consiliului, precum și interdicțiile aplicabile comunicărilor privind țigarele electronice și flacoanele de reumplere în temeiul Directivei 2014/40/UE a Parlamentului European și a Consiliului asigură o protecție suficientă a consumatorilor. Prin urmare, măsurile prevăzute în prezenta directivă le completează pe cele prevăzute în Directivele 2005/29/CE, 2003/33/CE și 2014/40/UE.
- (28) O parte importantă a conținutului stocat pe platformele de partajare a materialelor video nu se află sub responsabilitatea editorială a furnizorului platformei de partajare a materialelor video. Totuși, acești furnizori stabilesc, de regulă, modul de organizare a conținutului, și anume a programelor sau a materialelor video generate de utilizatori, inclusiv prin mijloace automate sau algoritmi. Prin urmare, acești furnizori ar trebui să aibă obligația de a lua măsurile corespunzătoare pentru a-i proteja pe minori de conținutul care le poate afecta dezvoltarea fizică, mentală sau morală și pentru a-i proteja pe toți cetățenii de incitare la violență sau la ură împotriva unui grup de persoane sau a unui membru al unui astfel de grup, definit prin referire la sex, rasă, culoare, religie, descendență sau origine națională ori etnică.
- (29) Având în vedere natura implicării furnizorilor în ceea ce privește conținutul stocat pe platformele de partajare a materialelor video, aceste măsuri corespunzătoare ar trebui să se refere la organizarea conținutului, și nu la conținutul ca atare. Cerințele în această privință prevăzute în prezenta directivă ar trebui, prin urmare, să se aplice fără a aduce atingere articolului 14 din Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului³⁴, care prevede exonerarea de răspundere pentru informațiile ilicite stocate de anumiți furnizori de servicii ale societății informaționale. Atunci când furnizează serviciile care intră sub incidența articolului 14 din Directiva 2000/31/CE, aceste cerințe ar trebui, de asemenea, să se aplice fără a aduce atingere articolului 15 din directiva menționată, care interzice ca acestor furnizori să li se impună obligații generale de a supraveghea respectivele informații și de a căuta în mod activ fapte sau circumstanțe din care să rezulte că activitățile sunt ilicite, fără însă ca această interdicție să privească obligațiile de supraveghere aplicabile într-un caz specific și,

³⁴

Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (JO L 178, 17.7.2000, p. 1).

mai ales, fără să afecteze deciziile autorităților naționale luate în conformitate cu legislația internă.

- (30) Este oportun ca furnizorii de platforme de partajare a materialelor video să fie implicați cât mai mult posibil la punerea în aplicare a măsurilor corespunzătoare care trebuie luate în temeiul prezentei directive. Prin urmare, coreglementarea ar trebui încurajată.

În vederea asigurării unei abordări clare și coerente în această privință în întreaga Uniune, statele membre nu ar trebui să aibă dreptul de a solicita furnizorilor de platforme de partajare a materialelor video să ia măsuri mai stricte pentru a-i proteja pe minori de conținutul dăunător și pe toți cetățenii de conținutul care cuprinde incitări la violență sau la ură, altele decât cele prevăzute în prezenta directivă. Totuși, ar trebui ca statele membre să aibă în continuare posibilitatea de a lua măsuri mai stricte în cazul în care conținutul respectiv este ilicit, cu condiția ca acestea să respecte articolele 14 și 15 din Directiva 2000/31/CE, și să ia măsuri cu privire la conținutul paginilor de internet care conțin sau difuzează pornografie infantilă, astfel cum se prevede la articolul 25 din Directiva 2011/93/UE a Parlamentului European și a Consiliului³⁵ și cum este permis în temeiul acestui articol. De asemenea, ar trebui ca furnizorii de platforme de partajare a materialelor video să aibă în continuare posibilitatea de a lua măsuri mai stricte pe bază de voluntariat.

- (31) Atunci când se iau măsurile corespunzătoare pentru a-i proteja pe minori de conținutul dăunător și pe toți cetățenii de conținutul care cuprinde incitări la violență sau la ură, în conformitate cu prezenta directivă, drepturile fundamentale aplicabile prevăzute în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene ar trebui să fie atent echilibrate. Acest fapt se referă în special, după caz, la dreptul la respectarea vieții private și de familie și la protecția datelor cu caracter personal, la libertatea de exprimare și de informare, la libertatea de a desfășura o activitate comercială, la interzicerea discriminării și la drepturile copilului.

- (32) Furnizorii de platforme de partajare a materialelor video care intră sub incidența prezentei directive oferă servicii ale societății informaționale în sensul articolului 2 litera (a) din Directiva 2000/31/CE. Prin urmare, acești furnizori fac obiectul normelor privind piața internă prevăzute la articolul 3 din directiva menționată, în cazul în care sunt stabiliți într-un stat membru. Este oportun să se asigure faptul că aceleași norme se aplică furnizorilor de platforme de partajare a materialelor video care nu sunt stabiliți într-un stat membru în vederea garantării eficacității măsurilor de protecție a minorilor și a cetățenilor prevăzute în prezenta directivă și în vederea asigurării, cât mai mult posibil, a unor condiții de concurență echitabile, în măsura în care furnizorii respectivi au fie o societate-mamă, fie o filială care este stabilită într-un stat membru sau în cazul în care furnizorii respectivi fac parte dintr-un grup și o altă entitate din grupul respectiv este stabilită într-un stat membru. În acest sens, ar trebui să se prevadă dispoziții pentru a determina statul membru în care ar trebui să se considere că sunt stabiliți furnizorii respectivi. În aplicarea normelor privind stabilirea prevăzute în prezenta directivă și în Directiva 2000/31/CE, Comisia ar trebui să fie informată cu privire la furnizorii aflați sub jurisdicția fiecărui stat membru.

³⁵

Directiva 2011/93/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind combaterea abuzului sexual asupra copiilor, a exploatării sexuale a copiilor și a pornografiei infantile și de înlocuire a Deciziei-cadru 2004/68/JAI a Consiliului (JO L 335, 17.12.2011, p. 1).

- (33) Autoritățile de reglementare ale statelor membre pot ajunge la gradul necesar de independență structurală numai în cazul în care sunt instituite ca entități juridice distincte. Prin urmare, statele membre ar trebui să garanteze independența autorităților naționale de reglementare, deopotrivă față de guvern, organisme publice și industrie, în vederea asigurării imparțialității deciziilor acestora. Cerința respectivă de independență nu ar trebui să afecteze posibilitatea statelor membre de a institui autorități de reglementare care să aibă competențe de supraveghere asupra unor sectoare diferite, cum ar fi audiovizualul și telecomunicațiile. Autoritățile naționale de reglementare ar trebui să dețină competențele de asigurare a respectării normelor și resursele necesare pentru îndeplinirea sarcinilor care le revin în ceea ce privește personalul, expertiza și mijloacele financiare. Activitățile autorităților naționale de reglementare instituite în temeiul prezentei directive ar trebui să asigure respectarea obiectivelor pe care le reprezintă pluralismul mass-mediei, diversitatea culturală, protecția consumatorilor, piața internă și promovarea concurenței loiale.
- (34) Orice parte care face obiectul unei decizii luate de o autoritate națională de reglementare ar trebui să aibă dreptul de a exercita o cale de atac în fața unui organism independent de părțile implicate. Acest organism poate fi o instanță. Procedura de exercitare a unei căi de atac nu ar trebui să aducă atingere repartizării competențelor în cadrul sistemelor judiciare naționale.
- (35) În vederea asigurării aplicării coerente a cadrului de reglementare al Uniunii în domeniul audiovizualului în toate statele membre, Comisia a instituit ERGA prin decizia sa din 3 februarie 2014³⁶. Rolul ERGA este de a consilia și de a asista Comisia în activitatea sa de asigurare a unei puneri în aplicare coerente a Directivei 2010/13/UE în toate statele membre, precum și de a facilita cooperarea în rândul autorităților naționale de reglementare și cooperarea dintre autoritățile naționale de reglementare și Comisie.
- (36) ERGA a avut o contribuție pozitivă la asigurarea unei practici de reglementare coerente și a furnizat Comisiei consiliere la nivel înalt privind aspectele în materie de punere în aplicare. Acest fapt impune recunoașterea formală și consolidarea rolului său în prezenta directivă. Prin urmare, grupul ar trebui să fie reînstituit în temeiul prezentei directive.
- (37) Comisia ar trebui să aibă libertatea de a consulta ERGA cu privire la orice aspect referitor la serviciile mass-media audiovizuale și la platformele de partajare a materialelor video. ERGA ar trebui să asiste Comisia prin furnizarea de expertiză și consiliere și prin facilitarea schimbului de cele mai bune practici. În special, Comisia ar trebui să consulte ERGA în ceea ce privește aplicarea Directivei 2010/13/UE pentru a facilita implementarea convergentă a acesteia pe piața unică digitală. La solicitarea Comisiei, ERGA ar trebui să emită avize, inclusiv privind jurisdicția și codurile de conduită ale Uniunii în domeniul protecției minorilor și al discursurilor de incitare la ură, precum și privind comunicările comerciale audiovizuale pentru produsele alimentare cu conținut ridicat de grăsimi, sare/sodiu și zaharuri.
- (38) Prezenta directivă nu aduce atingere competenței statelor membre de a impune obligații pentru a garanta vizibilitatea și accesibilitatea conținutului de interes general în cadrul obiectivelor de interes general definite, cum ar fi pluralismul mass-mediei, libertatea de exprimare și diversitatea culturală. Aceste obligații ar trebui să fie impuse numai în cazul în care sunt necesare pentru îndeplinirea obiectivelor de interes general

³⁶

Decizia C(2014) 462 final a Comisiei din 3 februarie 2014 privind instituirea Grupului autorităților europene de reglementare din domeniul serviciilor mass-media audiovizuale.

clar definite de statele membre, în conformitate cu dreptul Uniunii. În această privință, statele membre ar trebui în special să analizeze necesitatea unei intervenții de reglementare în raport cu rezultatele forțelor pieței. În cazul în care statele membre decid să impună norme privind vizibilitatea, acestea ar trebui să impună doar obligații proporționale întreprinderilor, din considerații ce țin de interesul public legitim.

- (39) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute mai ales de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. În special, prezenta directivă urmărește să asigure respectarea deplină a dreptului la libertatea de exprimare, a libertății de a desfășura o activitate comercială și a dreptului la controlul jurisdicțional și să promoveze aplicarea drepturilor copilului, consacrate în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.
- (40) Dreptul de acces la programele de știri politice este esențial pentru garantarea libertății fundamentale de a primi informații și pentru asigurarea protejării pe deplin și în mod corespunzător a intereselor publicului din Uniune. Dată fiind importanța tot mai mare a serviciilor mass-media audiovizuale pentru societăți și pentru democrație, radiodifuzarea știrilor politice ar trebui, în cea mai mare măsură posibilă și fără a aduce atingere normelor privind drepturile de autor, să fie disponibilă la nivel transfrontalier în UE.
- (41) Prezenta directivă nu vizează norme ale dreptului internațional privat, în special normele care reglementează competența instanțelor și legislația aplicabilă obligațiilor contractuale și necontractuale.
- (42) În conformitate cu Declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative³⁷, statele membre s-au angajat ca, în cazuri justificate, să însoțească notificarea măsurilor de transpunere cu unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente.
- (43) Prin urmare, Directiva 2010/13/UE ar trebui modificată în consecință,
- ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Directiva 2010/13/UE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) la litera (a), punctul (i) se înlocuiește cu următorul text:

„(i) un serviciu, astfel cum este definit la articolele 56 și 57 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, pentru care scopul său principal sau al unei secțiuni dissociabile a acestuia este dedicat furnizării de programe, sub responsabilitatea editorială a unui furnizor de servicii mass-media, în scop informativ, de divertisment sau educativ, pentru publicul larg, prin rețele de comunicații electronice în sensul articolului 2 litera (a) din Directiva 2002/21/CE. Un astfel de serviciu mass-media audiovizual reprezintă fie o difuzare de televiziune, astfel cum este definită la litera (e) din prezentul alineat, fie un serviciu mass-media audiovizual la cerere, astfel cum este definit la litera (g) din prezentul alineat;”;

³⁷

JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

(b) se introduce următoarea literă (aa):

„(aa) «serviciu de platformă de partajare a materialelor video» înseamnă un serviciu, astfel cum este definit la articolele 56 și 57 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, care îndeplinește următoarele cerințe:

(i) serviciul constă în stocarea unui volum mare de programe sau de materiale video generate de utilizatori, pentru care furnizorul platformei de partajare a materialelor video nu are responsabilitate editorială;

(ii) organizarea conținutului stocat este stabilită de către furnizorul serviciului, inclusiv prin mijloace automate sau algoritmi, în special prin hosting, afișare, marcare și secvenționare;

(iii) în cazul în care scopul principal al serviciului sau al secțiunii dissociabile a acestuia este dedicat furnizării de programe și de materiale video generate de utilizatori către publicul larg, în scop informativ, de divertisment sau educativ;

(iv) serviciul este pus la dispoziție prin rețele de comunicații electronice în sensul articolului 2 litera (a) din Directiva 2002/21/CE.”;

(c) litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) «program» înseamnă o serie de imagini în mișcare cu sau fără sunet care constituie un articol individual în cadrul unei grile sau al unui catalog realizat de un furnizor de servicii mass-media, inclusiv filme artistice de lung metraj, materiale video de scurtă durată, evenimente sportive, comedii de situație, documentare, programe pentru copii și piese de teatru.”;

(d) se introduce următoarea literă (ba):

„(ba) «materiale video generate de utilizatori» înseamnă o serie de imagini în mișcare cu sau fără sunet care constituie un articol individual care este creat și/sau încărcat pe o platformă de partajare a materialelor video de către unul sau mai mulți utilizatori.”;

(e) se introduce următoarea literă (da):

„(da) «furnizor de platformă de partajare a materialelor video» înseamnă persoana fizică sau juridică ce oferă un serviciu de platformă de partajare a materialelor video.”;

2. Titlul capitolului II se înlocuiește cu următorul text:

„DISPOZIȚII GENERALE PRIVIND SERVICIILE MASS-MEDIA AUDIOVIZUALE”

3. Articolul 2 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (3), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) în cazul în care un furnizor de servicii mass-media are sediul principal într-un stat membru, dar deciziile editoriale privind serviciul mass-media audiovizual se iau într-un alt stat membru, furnizorul se consideră ca fiind stabilit în statul membru în care își desfășoară activitatea majoritatea forței de muncă implicate în furnizarea de servicii mass-media audiovizuale.”;

(b) se introduc următoarele alineate (5a) și (5b):

„5a. Statele membre transmit Comisiei o listă a furnizorilor de servicii mass-media audiovizuale aflați sub jurisdicția lor și criteriile stabilite la alineatele (2)-(5) pe care se întemeiază competența acestora. Ulterior, statele membre informează fără întârzieri nejustificate Comisia cu privire la orice modificare adusă acestei liste. Comisia se

asigură că autoritățile de reglementare independente competente au acces la aceste informații.

5b. În cazul în care, în aplicarea articolelor 3 și 4 din prezenta directivă, statele membre în cauză nu ajung la un acord cu privire la statul membru care are jurisdicție, respectivele state membre aduc acest lucru la cunoștința Comisiei, fără întârzieri nejustificate. Comisia poate solicita Grupului autorităților europene de reglementare pentru serviciile mass-media audiovizuale (ERGA) să emită un aviz cu privire la această chestiune în termen de 15 zile lucrătoare de la prezentarea solicitării Comisiei. În cazul în care Comisia solicită un aviz din partea ERGA, termenele stabilite la articolul 3 alineatul (5) și la articolul 4 alineatul (5) se suspendă până la adoptarea de către ERGA a unui aviz.”

4. Articolul 3 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 3

(1) Statele membre garantează libertatea de recepționare și nu restricționează retransmisia pe teritoriul lor a serviciilor mass-media audiovizuale din alte state membre din motive care se încadrează în domeniile coordonate de prezenta directivă.

(2) Statele membre pot deroga provizoriu de la alineatul (1) în cazul în care un serviciu mass-media audiovizual prestat de un furnizor de servicii mass-media aflat sub jurisdicția altui stat membru:

(a) încălcă manifest, serios și grav articolul 6 sau 12 ori ambele articole;

(b) aduce atingere ori prezintă un risc serios și grav de a aduce atingere securității publice, inclusiv protecției securității și apărării naționale sau

(c) aduce atingere ori prezintă un risc serios și grav de a aduce atingere sănătății publice.

(3) Statele membre pot aplica alineatul (2) numai în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) pe parcursul celor 12 luni care preced notificarea menționată la litera (b) din prezentul alineat, furnizorul de servicii mass-media a încălcat, în opinia statului membru în cauză, alineatul (2) litera (a), (b) sau (c) de cel puțin două ori;

(b) statul membru în cauză a notificat în scris furnizorului de servicii mass-media, statului membru care are jurisdicție asupra furnizorului și Comisiei presupusele încălcări și măsurile pe care intenționează să le ia în cazul în care respectivele presupuse încălcări se repetă;

(c) consultările cu statul membru care are jurisdicție asupra furnizorului și cu Comisia nu au condus la o soluționare amiabilă în termen de o lună de la notificarea prevăzută la litera (b);

(d) furnizorul de servicii mass-media a încălcat alineatul (2) litera (a), (b) sau (c) cel puțin o dată după notificarea prevăzută la litera (b) din prezentul alineat;

(e) statul membru care a efectuat notificarea a respectat dreptul la apărare al furnizorului de servicii mass-media în cauză și, în special, a oferit furnizorului de servicii mass-media posibilitatea de a-și exprima opiniile cu privire la presupusele încălcări și măsurile pe care respectivul stat membru intenționează să le ia. Acesta ține cont în mod corespunzător de respectivele opinii, precum și de opiniile statului membru de jurisdicție.

Alineatul (3) literele (a) și (d) se aplică numai în ceea ce privește serviciile liniare.

(4) În termen de trei luni de la notificarea măsurilor luate de statul membru în aplicarea alineatelor (2) și (3) și după consultarea ERGA, Comisia ia o decizie privind compatibilitatea sau incompatibilitatea acestor măsuri cu dreptul Uniunii. Termenul curge din ziua următoare primirii unei notificări complete. Notificarea se consideră completă dacă, în termen de trei luni de la primirea acesteia sau de la primirea oricărei informații suplimentare solicitate, Comisia nu mai solicită alte informații.

În cazul în care consideră că notificarea este incompletă, Comisia solicită toate informațiile suplimentare necesare. Comisia informează statul membru cu privire la primirea răspunsului la această solicitare.

În cazul în care statul membru în cauză nu furnizează informațiile solicitate în termenul stabilit de Comisie sau în cazul în care furnizează informații incomplete, Comisia ia o decizie privind incompatibilitatea cu dreptul Uniunii a măsurilor luate de statul membru în conformitate cu alineatul (2). În cazul în care Comisia decide că măsurile sunt incompatibile cu dreptul Uniunii, statul membru încetează de urgență măsurile în cauză.

(5) Alineatele (3) și (4) nu aduc atingere aplicării oricărei proceduri, căi de atac sau sancțiuni care vizează încălcările în cauză în statul membru sub a cărui jurisdicție se află respectivul furnizor de servicii mass-media.

(6) Statele membre pot deroga, în cazuri de urgență, de la condițiile prevăzute la alineatul (3) literele (b) și (c). În acest caz, măsurile sunt notificate în cel mai scurt timp posibil Comisiei și statului membru care are jurisdicție asupra furnizorului de servicii mass-media, menționând motivele pentru care statul membru consideră că există o situație de urgență care face necesară derogarea de la aceste condiții.

(7) Fără a aduce atingere posibilității statului membru de a lua măsurile prevăzute la alineatul (6), Comisia examinează compatibilitatea măsurilor notificate cu dreptul Uniunii în cel mai scurt timp posibil. În cazul în care ajunge la concluzia că măsurile sunt incompatibile cu dreptul Uniunii, Comisia solicită statului membru în cauză să se abțină de la luarea oricăror măsuri preconizate sau să înceteze de urgență măsurile în cauză.

(8) Statele membre și Comisia fac cu regularitate schimburi de experiență și de cele mai bune practici în ceea ce privește procedura stabilită la alineatele (2)-(7) în cadrul Comitetului de contact instituit în temeiul articolului 29 și în cadrul ERGA.”

5. Articolul 4 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre își păstrează libertatea de a solicita furnizorilor de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor să respecte norme mai detaliate sau mai stricte în ceea ce privește articolele 5, 6, 6a, 9, 10, 11, 12, 13, 16, 17, 19-26, 30 și 30a, cu condiția ca normele respective să fie conforme cu dreptul Uniunii.”;

(b) la alineatul (3), se introduce următorul al doilea paragraf după litera (b) din primul paragraf:

„Statul membru care a luat măsuri în conformitate cu alineatul (2) literele (a) și (b) trebuie să justifice motivele pe care își întemeiază evaluarea cu privire la pretinsa eludare.”;

(c) alineatele (4) și (5) se înlocuiesc cu următorul text:

„(4) Un stat membru poate lua măsuri în temeiul alineatului (3) numai în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) a notificat Comisiei și statului membru în care este stabilit radiodifuzorul intenția sa de a lua măsurile respective, prezentând totodată motivele pe care își întemeiază evaluarea;

(b) a respectat dreptul la apărare al radiodifuzorului în cauză și, în special, a oferit radiodifuzorului posibilitatea de a-și exprima opiniile cu privire la presupusa eludare și măsurile pe care statul membru care a efectuat notificarea intenționează să le ia;

(c) Comisia a decis, după consultarea ERGA, că măsurile sunt compatibile cu dreptul Uniunii, în special că evaluările efectuate de statul membru care ia aceste măsuri în temeiul alineatelor (2) și (3) sunt corect fundamentate.

(5) Comisia decide în termen de 3 luni de la notificarea prevăzută la alineatul (4) litera (a). Termenul curge din ziua următoare primirii unei notificări complete. Notificarea se consideră completă dacă, în termen de 3 luni de la primirea acesteia sau de la primirea oricărei informații suplimentare solicitate, Comisia nu mai solicită alte informații.

În cazul în care consideră că notificarea este incompletă, Comisia solicită toate informațiile suplimentare necesare. Comisia informează statul membru cu privire la primirea răspunsului la această solicitare.

În cazul în care statul membru în cauză nu furnizează informațiile solicitate în termenul stabilit de Comisie sau furnizează informații incomplete, Comisia ia o decizie privind incompatibilitatea cu dreptul Uniunii a măsurilor luate de statul membru în conformitate cu alineatul (3). În cazul în care Comisia decide că măsurile sunt incompatibile cu dreptul Uniunii, statul membru în cauză se abține de la luarea măsurilor preconizate.”;

(d) alineatul (7) se înlocuiește cu următorul text:

„(7) Statele membre încurajează coreglementarea și autoreglementarea prin intermediul codurilor de conduită adoptate la nivel național în domeniile coordonate de prezenta directivă în măsura permisă de sistemele lor juridice. Aceste coduri trebuie să fie concepute astfel încât să fie larg acceptate de principalele părți interesate din statele membre în cauză. Codurile de conduită își stabilesc în mod clar și neechivoc obiectivele. Acestea prevăd că realizarea obiectivelor pe care le vizează este monitorizată și evaluată în mod regulat, transparent și independent. Codurile prevăd dispoziții privind asigurarea efectivă a respectării normelor, inclusiv, atunci când este cazul, sancțiuni eficace și proporționale.

Proiectele de coduri de conduită ale Uniunii menționate la articolul 6a alineatul (3) și la articolul 9 alineatele (2) și (4), precum și modificările sau extinderile codurilor de conduită ale Uniunii aflate în vigoare sunt înaintate Comisiei de către semnarii acestor coduri.

Comisia poate solicita ERGA să emită un aviz privind proiectele, modificările sau extinderile acestor coduri. Comisia poate publica aceste coduri, după caz.”

6. Titlul capitolului III se înlocuiește cu următorul text:

„DISPOZIȚII APLICABILE SERVICIILOR MASS-MEDIA AUDIOVIZUALE”

7. La articolul 5, litera (d) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) statul membru care are jurisdicție asupra furnizorilor de servicii mass-media și autoritățile de reglementare competente sau organismele de supraveghere.”

8. Articolul 6 se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre asigură prin mijloace corespunzătoare faptul că serviciile mass-media audiovizuale prestate de furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor nu conțin nicio incitare la violență sau la ură împotriva unui grup de persoane sau a unui membru al unui astfel de grup, definit prin referire la sex, origine rasială sau etnică, religie ori credință, handicap, vârstă sau orientare sexuală.”

9. Se introduce următorul articol 6a:

„Articolul 6a

(1) Statele membre se asigură că furnizorii de servicii mass-media audiovizuale oferă publicului informații suficiente cu privire la conținutul care poate afecta dezvoltarea fizică, mentală sau morală a minorilor. În acest scop, statele membre pot utiliza un sistem de descriptori care indică natura conținutului unui serviciu mass-media audiovizual.

(2) Pentru punerea în aplicare a prezentului articol, statele membre încurajează coreglementarea.

(3) Comisia și ERGA încurajează furnizorii de servicii mass-media să facă schimb de cele mai bune practici privind sistemele de coreglementare în întreaga Uniune. Dacă este cazul, Comisia facilitează elaborarea unor coduri de conduită ale Uniunii.”

10. Articolul 7 se elimină.

11. Articolul 9 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Statele membre și Comisia încurajează elaborarea unor coduri de conduită de autoreglementare și coreglementare referitoare la comunicările comerciale audiovizuale inadecvate care însoțesc programele al căror public îl constituie într-o proporție semnificativă copiii sau care sunt incluse în aceste programe, privind produsele alimentare și băuturile care conțin nutrienți și substanțe cu efect nutrițional sau fiziologic al căror consum excesiv nu este recomandat în regimul alimentar global, în special grăsimi, acizi grași trans, sare sau sodiu și zaharuri.

Aceste coduri ar trebui utilizate pentru a reduce în mod eficace expunerea minorilor la comunicările comerciale audiovizuale privind produsele alimentare și băuturile cu un conținut ridicat de sare, zaharuri sau grăsimi ori care nu corespund în alt mod orientărilor în materie de nutriție de la nivel național sau internațional. Aceste coduri ar trebui să prevadă pentru comunicările comerciale audiovizuale interdicția de a scoate în evidență calitatea pozitivă a aspectelor nutriționale ale unor astfel de produse alimentare și băuturi.

Comisia și ERGA încurajează schimbul de cele mai bune practici privind sistemele de autoreglementare și coreglementare în întreaga Uniune. Dacă este cazul, Comisia facilitează elaborarea unor coduri de conduită ale Uniunii.”;

(b) se introduc următoarele alineate (3) și (4):

„(3) Statele membre și Comisia încurajează elaborarea unor coduri de conduită de autoreglementare și coreglementare privind comunicările comerciale audiovizuale

inadecvate pentru băuturile alcoolice. Aceste coduri ar trebui utilizate pentru a limita în mod eficace expunerea minorilor la comunicările comerciale audiovizuale pentru băuturile alcoolice.

(4) Comisia și ERGA încurajează schimbul de cele mai bune practici privind sistemele de autoreglementare și coreglementare în întreaga Uniune. Dacă se consideră că acest lucru este oportun, Comisia facilitează elaborarea unor coduri de conduită ale Uniunii.”

12. La articolul 10, litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) acestea nu încurajează în mod direct cumpărarea sau închirierea de produse sau servicii;”

13. Articolul 11 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 11

(1) Alineatele (2), (3) și (4) se aplică numai programelor produse ulterior datei de 19 decembrie 2009.

(2) Poziționarea de produse se admite în toate serviciile mass-media audiovizuale, cu excepția programelor de știri și de actualități, a programelor dedicate consumatorilor, a programelor religioase și a programelor al căror public îl constituie într-o proporție semnificativă copiii.

(3) Programele care conțin poziționări de produse îndeplinesc următoarele cerințe:

(a) conținutul și, în cazul transmisiilor de televiziune, intervalul orar alocat acestora nu sunt în nicio circumstanță influențate într-un mod care să afecteze responsabilitatea și independența editorială a furnizorului de servicii mass-media;

(b) acestea nu încurajează în mod direct cumpărarea sau închirierea de produse sau servicii;

(c) publicul este informat în mod clar cu privire la existența poziționării de produse. Programele care conțin poziționări de produse sunt identificate în mod corespunzător la început și la sfârșit, precum și atunci când se reiau după o pauză publicitară, pentru evitarea oricărei confuzii din partea publicului.

Cu titlu de excepție, statele membre pot opta să acorde derogări de la cerințele prevăzute la litera (c), cu condiția ca programul în cauză să nu fi fost nici produs, nici comandat de furnizorul de servicii mass-media sau de o societate afiliată furnizorului de servicii mass-media.

(4) În niciun caz, programele nu trebuie să cuprindă poziționări de produse pentru:

(a) produse din tutun sau țigări ori poziționări de produse pentru întreprinderi a căror activitate principală este fabricarea sau vânzarea de țigări și de alte produse din tutun;

(b) medicamente sau tratamente medicale specifice care sunt disponibile numai pe bază de prescripție în statul membru sub a cărui jurisdicție se află furnizorul de servicii mass-media.”

14. Articolul 12 se înlocuiește cu următorul text și se mută în capitolul III:

„Articolul 12

Statele membre iau măsurile corespunzătoare pentru a garanta că programele oferite de furnizorii de servicii mass-media aflați sub jurisdicția lor care pot afecta dezvoltarea fizică, mentală sau morală a minorilor sunt puse la dispoziție numai într-un mod care să asigure că, în mod normal, minorii nu le vor auzi sau vedea. Printre măsurile respective se pot număra selectarea orei de difuzare, instrumente de verificare a vârstei sau alte măsuri tehnice. Acestea sunt proporționale cu potențialele efecte negative ale programului.

Conținutul cel mai dăunător, cum ar fi violența nejustificată și pornografia, face obiectul celor mai stricte măsuri, cum ar fi criptarea și sistemele eficace de control parental.”

15. Articolul 13 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 13

(1) Statele membre se asigură că furnizorii de servicii mass-media audiovizuale la cerere aflați sub jurisdicția lor alocă cel puțin 20 % din cataloagele lor operelor europene și garantează scoaterea în evidență a acestor opere.

(2) Statele membre pot solicita furnizorilor de servicii mass-media audiovizuale la cerere aflați sub jurisdicția lor să contribuie din punct de vedere financiar la producția operelor europene, inclusiv prin investiții directe în conținut și contribuții la fonduri naționale. Statele membre pot solicita furnizorilor de servicii mass-media audiovizuale la cerere care vizează publicul de pe teritoriul lor, dar sunt stabiliți în alte state membre să facă astfel de contribuții financiare. În acest caz, contribuția financiară se bazează numai pe veniturile câștigate în statul membru vizat. Dacă statul membru în care este stabilit furnizorul impune o contribuție financiară, acesta ține seama de orice contribuție financiară impusă de statul membru vizat. Orice contribuție financiară este conformă cu dreptul Uniunii, în special cu normele privind ajutoarele de stat.

(3) Statele membre raportează Comisiei până cel mai târziu la *[data – cel mult trei ani de la adoptare]* și, ulterior, la fiecare doi ani, cu privire la punerea în aplicare a alineatelor (1) și (2).

(4) Pe baza informațiilor furnizate de statele membre și a unui studiu independent, Comisia înaintează Parlamentului European și Consiliului rapoarte cu privire la aplicarea alineatelor (1) și (2), ținând seama de evoluția pieței și a tehnologiilor, precum și de obiectivul diversității culturale.

(5) Statele membre acordă derogări de la cerințele prevăzute la alineatele (1) și (2) pentru furnizorii cu o cifră de afaceri redusă sau cu niveluri scăzute de audiență ori dacă sunt întreprinderi mici și microîntreprinderi. Statele membre pot, de asemenea, să acorde derogări de la cerințele respective în cazurile în care acestea ar fi imposibil de respectat sau nejustificate, dată fiind natura ori tema serviciilor mass-media audiovizuale la cerere.”

16. La articolul 20 alineatul (2), prima teză se înlocuiește cu următorul text:

„Transmisia filmelor realizate pentru televiziune (cu excepția seriilor, a serialelor și a documentarelor), a operelor cinematografice și a programelor de știri poate fi întreruptă de publicitate televizată și/sau de teleshopping o singură dată pentru fiecare perioadă programată de cel puțin 20 de minute.”

17. Articolul 23 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 23

(1) Proporția zilnică de spoturi publicitare televizate și de spoturi de teleshopping în perioada cuprinsă între orele 7.00 și 23.00 nu depășește 20 %.

(2) Alineatul (1) nu se aplică:

(a) anunțurilor făcute de radiodifuzor în legătură cu propriile programe și cu produsele auxiliare derivate în mod direct din aceste programe sau în legătură cu programele altor entități care aparțin aceluiași grup media;

(b) anunțurilor de sponsorizare;

(c) poziționărilor de produse.”

18. Capitolul VIII se elimină.

19. Se introduce următorul capitol IXa:

„CAPITOLUL IXa

**DISPOZIȚII APLICABILE SERVICIILOR DE PLATFORMĂ DE PARTAJARE A
MATERIALELOR VIDEO**

Articolul 28a

(1) Fără a aduce atingere articolelor 14 și 15 din Directiva 2000/31/CE, statele membre se asigură că furnizorii de platforme de partajare a materialelor video iau măsuri corespunzătoare pentru:

(a) a-i proteja pe minori de conținutul care le poate afecta dezvoltarea fizică, mentală sau morală;

(b) a-i proteja pe toți cetățenii de conținutul care cuprinde incitare la violență sau la ură împotriva unui grup de persoane ori a unui membru al unui astfel de grup, definit prin referire la sex, rasă, culoare, religie, descendență sau origine națională ori etnică.

(2) Ce constituie o măsură corespunzătoare în sensul alineatului (1) se stabilește în funcție de natura conținutului în cauză, de daunele pe care le poate cauza, de caracteristicile categoriei de persoane care trebuie protejate, precum și de drepturile și interesele legitime aflate în joc, inclusiv cele ale furnizorilor de platforme de partajare a materialelor video și ale utilizatorilor care au creat și/sau au încărcat conținutul, precum și de interesul public.

După caz, aceste măsuri constau în:

(a) definirea și aplicarea, în termenii și condițiile furnizorilor de platforme de partajare a materialelor video, a noțiunii de incitare la violență sau la ură, prevăzute la alineatul (1) litera (b), și a noțiunii de conținut care poate afecta dezvoltarea fizică, mentală sau morală a minorilor, în conformitate cu articolele 6 și, respectiv, 12;

(b) instituirea și utilizarea unor mecanisme care să le permită utilizatorilor de platforme de partajare a materialelor video să raporteze sau să semnaleze respectivului furnizor al platformei de partajare a materialelor video conținutul menționat la alineatul (1) care este stocat pe platforma sa;

- (c) instituirea și utilizarea unor sisteme care să permită verificarea vârstei utilizatorilor de platforme de partajare a materialelor video în ceea ce privește conținutul care poate afecta dezvoltarea fizică, mentală sau morală a minorilor;
- (d) instituirea și utilizarea unor sisteme care să le permită utilizatorilor de platforme de partajare a materialelor video să clasifice conținutul menționat la alineatul (1);
- (e) furnizarea unor sisteme de control parental în ceea ce privește conținutul care poate afecta dezvoltarea fizică, mentală sau morală a minorilor;
- (f) instituirea și utilizarea unor sisteme prin intermediul cărora furnizorii de platforme de partajare a materialelor video să le explice utilizatorilor acestor platforme care au fost efectele raportării și ale semnalării menționate la litera (b).
- (3) În scopul punerii în aplicare a măsurilor prevăzute la alineatele (1) și (2), statele membre încurajează coreglementarea, astfel cum se prevede la articolul 4 alineatul (7).
- (4) Statele membre instituie mecanismele necesare pentru a evalua relevanța măsurilor menționate la alineatele (2) și (3), luate de către furnizorii de platforme de partajare a materialelor video. Statele membre încredințează această sarcină autorităților desemnate în conformitate cu articolul 30.
- (5) Statele membre nu impun furnizorilor de platforme de partajare a materialelor video măsuri mai stricte decât cele prevăzute la alineatele (1) și (2). Nu se interzice statelor membre să impună măsuri mai stricte în ceea ce privește conținutul ilicit. Atunci când adoptă măsurile respective, acestea respectă condițiile stabilite de dreptul aplicabil al Uniunii, cum ar fi, după caz, cele prevăzute la articolele 14 și 15 din Directiva 2000/31/CE sau la articolul 25 din Directiva 2011/93/UE.
- (6) Statele membre se asigură că există mecanisme pentru introducerea plângerilor și exercitarea căilor de atac în vederea soluționării litigiilor dintre utilizatori și furnizorii de platforme de partajare a materialelor video referitoare la aplicarea măsurilor corespunzătoare menționate la alineatele (1) și (2).
- (7) Comisia și ERGA încurajează furnizorii de platforme de partajare a materialelor video să facă schimb de cele mai bune practici privind sistemele de coreglementare în întreaga Uniune. Dacă este cazul, Comisia facilitează elaborarea unor coduri de conduită ale Uniunii.
- (8) Furnizorii de platforme de partajare a materialelor video sau, după caz, organizațiile care îi reprezintă pe furnizorii respectivi în această privință prezintă Comisiei proiecte de coduri de conduită ale Uniunii și modificări ale codurilor de conduită ale Uniunii aflate în vigoare. Comisia poate solicita ERGA să emită un aviz privind proiectele, modificările sau extinderile acestor coduri de conduită. Comisia poate asigura o publicitate corespunzătoare acestor coduri de conduită.

Articolul 28b

(1) Statele membre se asigură că furnizorii de platforme de partajare a materialelor video care nu sunt stabiliți pe teritoriul lor, dar care au fie o societate-mamă, fie o filială care este stabilită pe teritoriul lor sau care fac parte dintr-un grup și o altă entitate din grupul respectiv este stabilită pe teritoriul lor sunt considerați a fi stabiliți pe teritoriul lor în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2000/31/CEE.

În scopul aplicării primului paragraf, în cazul în care societatea-mamă, filiala sau cealaltă entitate din grup sunt fiecare stabilite în state membre diferite, furnizorul se

consideră ca fiind stabilit în statul membru în care este stabilită societatea-mamă sau, în absența unei astfel de stabiliri într-un stat membru, acolo unde este stabilită filiala sau, în absența unei astfel de stabiliri într-un stat membru, acolo unde este stabilită cealaltă entitate a grupului.

În scopul aplicării celui de al doilea paragraf, în cazul în care există mai multe filiale, fiecare dintre acestea fiind stabilite în state membre diferite sau în cazul în care există mai multe alte entități ale grupului care sunt stabilite fiecare în state membre diferite, statele membre în cauză se asigură că furnizorul specifică în care dintre aceste state membre se consideră că este stabilit.

(2) Statele membre transmit Comisiei o listă a furnizorilor de platforme de partajare a materialelor video aflați sub jurisdicția lor și criteriile, stabilite la articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2000/31/CE și la alineatul (1), pe care se întemeiază jurisdicția lor. Acestea actualizează lista în mod regulat. Comisia se asigură că autoritățile de reglementare independente competente au acces la aceste informații.”

20. Titlul capitolului XI se înlocuiește cu următorul text:

„AUTORITĂȚILE DE REGLEMENTARE ALE STATELOR MEMBRE”

21. Articolul 30 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 30

(1) Fiecare stat membru desemnează una sau mai multe autorități naționale de reglementare independente. Statele membre se asigură că acestea sunt distincte din punct de vedere juridic și independente din punct de vedere funcțional de orice alt organism public sau privat. Această dispoziție se aplică fără a afecta posibilitatea statelor membre de a institui autorități de reglementare care să aibă competențe de supraveghere asupra unor sectoare diferite.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile naționale de reglementare își exercită competențele în mod imparțial și transparent și în conformitate cu obiectivele prezentei directive, în special pluralismul mass-mediei, diversitatea culturală, protecția consumatorilor, piața internă și promovarea concurenței loiale.

Autoritățile naționale de reglementare nu solicită și nu acceptă instrucțiuni din partea niciunui alt organism în legătură cu îndeplinirea sarcinilor care le revin în temeiul legislației naționale de punere în aplicare a dreptului Uniunii. Acest lucru nu exclude supravegherea în conformitate cu dreptul constituțional național.

(3) Competențele și prerogativele autorităților de reglementare independente, precum și modalitățile de tragere la răspundere a acestora sunt clar definite în lege.

(4) Statele membre se asigură că autoritățile naționale de reglementare dispun de competențele adecvate de asigurare a respectării normelor pentru a-și îndeplini funcțiile în mod eficace.

(5) Șeful unei autorități naționale de reglementare sau membrii organismului colectiv care îndeplinește această funcție în cadrul unei autorități naționale de reglementare nu pot fi demiși decât în cazul în care nu mai îndeplinesc condițiile necesare pentru exercitarea atribuțiilor lor, care sunt prevăzute în prealabil în legislația națională. Decizia de concediere și expunerea de motive care a stat la baza acesteia sunt făcute publice.

(6) Statele membre se asigură că autoritățile naționale de reglementare independente au bugete anuale separate. Bugetele se fac publice. Statele membre se asigură, de asemenea, că autoritățile naționale de reglementare au resursele financiare și umane adecvate pentru a-și putea îndeplini sarcinile care le sunt încredințate și pentru a participa în mod activ și a contribui la ERGA.

(7) Statele membre se asigură că la nivel național există mecanisme eficace în temeiul cărora orice utilizator sau furnizor de servicii mass-media ori de platforme de partajare a materialelor video care este afectat de o decizie a unei autorități naționale de reglementare are dreptul de a exercita o cale de atac împotriva deciziei respective în fața unui organism competent să soluționeze calea de atac. Organismul competent să soluționeze calea de atac este independent de părțile implicate în calea de atac.

Acest organism competent să soluționeze calea de atac, care ar trebui să fie o instanță, dispune de expertiza corespunzătoare pentru a-și putea îndeplini funcțiile în mod eficace. Statele membre se asigură că elementele cauzei sunt luate în considerare în mod corespunzător și că există un mecanism eficace de exercitare a unei căi de atac.

Până la soluționarea căii de atac, se aplică decizia autorității naționale de reglementare, cu excepția cazului în care sunt stabilite măsuri provizorii în conformitate cu dreptul intern.”

22. Se introduce următorul articol 30a:

„Articolul 30a

(1) Se instituie Grupul autorităților europene de reglementare pentru serviciile mass-media audiovizuale (ERGA).

(2) Acesta este compus din autoritățile naționale de reglementare independente în domeniul serviciilor mass-media audiovizuale. Aceste autorități sunt reprezentate de șefii sau de reprezentanții la nivel înalt desemnați ai autorității naționale de reglementare, având ca principală responsabilitate supravegherea serviciilor mass-media audiovizuale sau, în cazurile în care nu există o autoritate națională de reglementare, de alți reprezentanți, aleși conform procedurilor lor. Un reprezentant al Comisiei participă la reuniunile grupului.

(3) ERGA are următoarele sarcini:

(a) să consilieze și să asiste Comisia în activitatea sa de asigurare a unei puneri în aplicare coerente în toate statele membre a cadrului de reglementare pentru serviciile mass-media audiovizuale;

(b) să consilieze și să asiste Comisia în privința oricărui aspect legat de serviciile mass-media audiovizuale care țin de competența Comisiei. În cazul în care acest lucru este justificat pentru a consilia Comisia cu privire la anumite aspecte, grupul se poate consulta cu participanții la piață, cu consumatorii și cu utilizatorii finali, în vederea colectării informațiilor necesare;

(c) să asigure schimbul de experiență și de bune practici în ceea ce privește punerea în aplicare a cadrului de reglementare pentru serviciile mass-media audiovizuale;

(d) să coopereze și să furnizeze membrilor săi informațiile necesare pentru aplicarea prezentei directive, în special în ceea ce privește articolele 3 și 4;

(e) să emită avize, la solicitarea Comisiei, cu privire la aspectele prevăzute la articolul 2 alineatul (5b), la articolul 6a alineatul (3) și la articolul 9 alineatele (2) și (4), precum

și cu privire la orice aspect referitor la serviciile mass-media audiovizuale, în special în materie de protecție a minorilor și instigare la ură.

(4) Comisia este împuternicită să adopte, printr-un act de punere în aplicare, regulamentul de procedură al ERGA.”

23. Articolul 33 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 33

Comisia monitorizează aplicarea de către statele membre a directivei, inclusiv aplicarea coreglementării și a autoreglementării prin intermediul codurilor adoptate la nivel național.

Până cel mai târziu la *[data – cel mult patru ani de la adoptare]* și, ulterior, la fiecare trei ani, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind aplicarea prezentei directive.

Până cel mai târziu la *[data – cel mult 10 ani de la adoptare]*, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului o evaluare *ex post*, însoțită, după caz, de propuneri privind revizuirea directivei, pentru a măsura impactul și valoarea adăugată a acesteia.”

Articolul 2

- (1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până cel mai târziu la *[data – cel mult un an de la intrarea în vigoare]*. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul actelor respective.

Atunci când statele membre adoptă actele respective, acestea cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

- (2) Statele membre transmit Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 3

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 4

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

*Pentru Parlamentul European,
Președintele*

*Pentru Consiliu,
Președintele*